

Adventes Vēstis

2019
AUGUSTS
#283

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU LATVIJAS
DRAUDŽU SAVIENĪBAS IZDEVUMS

**DIEVA
MEKLĒTĀJU
NOMETNE**

Sabatskolas
elementi:
**SADRAUDZĪBA
SABATSKOLĀ**

Veselība.
Mātes liecība

Jauniešiem:
Jūs esat zemes sāls

Pusaudžiem:
Lūgšana par kaķi

Bērniem:
**Noa šķirsts – Dieva
glābšanas plāns**

Saturs:

- 04** LATVIJAS ZIŅAS
- 05** AKTUĀLS JAUTĀJUMS
Kā uzvarēt vardarbību?
- 06** Vārds mācītājam
Sastapt Dievu
- 10** SABATSKOLA
**Sabatskolas elementi:
sadraudzība sabatskolā**
- 12** PĀRDOMAS
Sējējs izgāja sēt...
- 14** TĒMA
Dieva meklētāju nometne
- 16** INTERVIJA
Celiet Dieva Valstību savā tēvzemē!
- 18** PA BĪBELES LAPPUSĒM
**Atklāsmes grāmata.
Apokalipses kopsavilkums,
8. daļa**
- 20** VESELĪBA
Mātes liecība
- 22** JAUNIEŠI
Jūs esat zemes sāls
- 24** PUSAUDŽI
Lūgšana par kaķi
- 26** BĒRNI
Noa šķirsts – Dieva glābšanas plāns

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu

Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Vineta KRAULIŅA,

Vilnis LATGALIS, Mārīte LIPSKA,

Ance MOŽEIKO, Andris PEŠELIS,

Edija SUBATOVIČA

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt

adventesvestis@inbox.lv.

Sveicināti, mīlie lasītāji!

Gaisā sajūtamās brīnumjaukas smaržas – laikā, kad top šis žurnāla numurs, zied floksi, to aromāts man vienmēr atnes atvaļinājuma un vasaras noskaņu.

Jauki ir, ja atvaļinājumu iespējams pavadīt ārpus pilsētas; vēl jaukā, ja netālu ir mežs, kurā pastaigāties. Reizēm šajās pastaigās eju kopā ar kādu mājinieku vai draugu, tad varam iet klusēdami vai arī pārrunāt kādas lietas. Taču reizēm vēlme pēc pastaigas ir, bet kompanjona nav. Esmu iemācījusies īpaši izbaudīt šīs reizes, jo tajās tomēr nekad neesmu viena – eju staigāt pa mežu kopā ar Jēzu, un tās ir tik īpašas pastaigas un tik īpašas sarunas!

Šajā žurnāla numurā arī būs runa par iešanu – iešanu kopā ar Jēzu, jo žurnāla galvenā tēma ir Latvijas Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometne.

Par ceļu kopā ar Jēzu vēsta arī sadaļā Vārds mācītājam lasāmā Pāvula Goijas svētruna “Sastapt Dievu”, kurā galvenais ir jautājums: “Vai jūs esat sastapuši Dievu vaigu vaigā, vai arī tikai zināt par Dievu?”

Atklāsmes grāmatas semināra turpinājums vēsta par četriem apokalipses jātniekiem un to nozīmi, bet Aktuālais jautājums atbild uz to, kā reaģēt uz vardarbību.

Sadaļā Sabatskola Andris Pešelis mudina domāt par tādu svarīgu elementu kā sadraudzība, bet sadaļā Veselība šajā reizē lasāma liecība par dārza darbu nozīmi.

Kā arvien savi stāsti sagatavoti pusaudžiem un bērniem – šoreiz abus vieno tēma par dzīvniekiem. Žurnālā atrodams vēl daudz kas cits, kas, cerām un lūdzam par to, noderēs ikvienam no jums!

Paldies par jaukajiem, atbalsta pilnajiem vārdiem, ko saņemam no jums! Tie dod spēku un prieku strādāt! Pāri visam – paldies Dievam, kurš mums dod gan darbu, gan atpūtu un palīdz rast prieku un svētības gan saulainajos, gan grūtajos brīžos!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

Pēc tā, cik ātri aizsteidzas vasara, kuru tik ļoti gaidījām gada aukstajos un tumšajos mēnešos, mēs varam spriest par laiku, kurā dzīvojam.

Apustulis Pāvils Vēstulē efeziešiem rakstīja: "Tad nu raugaties nopietni uz to, kā dzīvojat, nevis kā negudri, bet kā gudri. Izmantojiet laiku, jo šīs dienas ir ļaunas, tāpēc nepadodieties neprātam, bet centieties saprast, kāds ir jūsu Kunga prāts." (5:15-17) Tas ir ļoti svarīgs jautājums – kā gudri un atbildīgi izlietot mums piešķirto laiku?

Pirmkārt, Pāvils aicina ikvienu izvērtēt savus mērķus, prioritātes un dzīvesveidu. Kā mēs izlietojam sev atvēlēto laiku, naudu, talantus un iespējas? Kādu iespaidu tas atstāj uz apkārtējiem cilvēkiem? Cik lielu vietu mūsu dzīvē un laika sadalījumā ieņem Kristus un Viņa Valstība? Īpaši svarīgs ir jautājums par laika trūkumu. Kur pazūd mūsu laiks? Televizoru, internetu, sociālos tīklus un citas izklaides, kas tik ļoti piesaista cilvēku uzmanību, ka nekam citam

laika vienkārši nepietiek, varētu nosaukt par mūsdienu lielākajiem laika zagļiem, kas apēd mūsu minūtes, stundas, mēnešus un pat gadus, tomēr nenoliedzami tā ir katra cilvēka brīva izvēle un atbildība – kā plānot un izlietot mums piešķirto laiku. Atslēgas vārds saprātīgai un gudrai laika izlietošanai ir "plānošana", jo, neplānojot jeb neieplānojot laiku Dieva darbam un Debesu valstības lietām, mums vienkārši šī laika nekad nebūs.

Pāvils izceļ arī jautājumu par mums dotajām iespējām un to izmantošanu. Jaunais angļu tulkojums saka: "Izmantojiet visas iespējas šajās ļaunajās dienās". Citiem vārdiem varētu teikt – mācieties saskatīt šīs iespējas, lūdziet, lai Svētais Gars atver jūsu acis, lai jūs tās pamanītu un arī izlietotu! Mūsu atbildība ir cilvēki līdzās, kurus Dievs ir nolīcis mūsu sniedzamības robežās. Daudzi jūtas vientuļi un ilgojas pēc kāda, kam varētu uzticēties, kurš būtu labprātīgs viņus uzklaustīt. Mūsdienu dzīves realitāti kāds cilvēks raksturoja šādi: «Man nav

pie kā iet. Priekšnieks – aizņemts, sieva – nogurusi, draugiem nevar uzticēties, kaimiņi – sveši...". Tieši Evaņģēlijs jeb Labā vēsts par Jēzu Kristu var palīdzēt cilvēkiem aizpildīt tukšumu viņu sirdīs un remdēt garīgās slāpes un izsalkumu. Kristus teica: „Stāv rakstīts: cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes.“ (Mateja 4:4) Tas ir tieši tas, ko cilvēki apzināti vai neapzināti šodien meklē, tāpēc mūsu dzīve un kalpošana var kļūt citiem par iedrošinājumu uzticēties Jēzum un Viņa mīlestībai.

Lai Dievs mūs svētī ar gudrību, kā izlietot mums doto laiku vislabākajā veidā!

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas draudžu savienības
prezidents

MEDUS UN MELLEŅES: DRAUGU EKSKURSIJA

28. jūlijā Rīgas 1. draudze aicināja uz kopīgu izbraukumu tos savus jaunos draugus, kuri tika uzrunāti draudzes rīkotajās *Creation Health* veselības semināra un Personiskās izaugsmes semināra lekcijās. Ekskursijas galvenais mērķis bija iepazīstināt šos cilvēkus ar draudzi ārpus tās telpām, tāpēc apmēram puse ekskursijas dalībnieku bija paši 1. draudzes locekļi. Visas dienas garumā varējām baudīt Dieva mieru un bezgalīgās bagātības, kā arī parādīt Kristus mīlestību mūsu līdzbraucējiem. Bijām Vidzemes augstienē, Gaiziņkalnā, kur atrodas Baltijā augstākā bišu drava, tad devāmies pie bitenieka uz dravnicu "Kalnu medus", kur dzirdējām interesantu stāstījumu par bišu dzīvi un dravnieka darbu, kā arī varējām nodaršot dažādus bišu sarūpētus kārumus.

Tālāk mūsu ceļš veda uz saimniecību "Jāņkalni", kur varējām baudīt pusdienas (māsa Irita no Madonas draudzes bija pagatavojusi brīnumgardu sautējumu, pēc kura receptes vaicāja ne viens vien ēdējs), kā arī degustēt šajā saimniecībā gatavotos našķus, kas tapuši no rabarberiem un dažādām ogām. Katrs, kurš vēlējās, varēja salasīt ogas līdzņemšanai vai arī doties ekskursijā, lai pamatīgāk iepazītu saimniecību.

Ekskursijas noslēgumā pēc patikas bija iespēja veldzēties Kāla ezerā.

Paldies Debess Tēvam par brīnišķīgu, saulainu un siltu laiku, par jauko atpūtu un sadraudzību!

Jana Siliņa, Rīgas 1. draudze

GAIDĀMIE NOTIKUMI:

24. augustā 16.00 garīguma diena R. Blaumaņa muzejā Brakos, Ērgļu novadā

"MANA LŪGŠANA jeb TIEŠĀ SAITE AR DIEVU".

Piedalīsies mācītājs Valdis Zilgalvis un koris ADVENTUS, būs jauniešu uzvedums.

No 26. līdz 28. septembrim Rīgā notiks sludinātāja Pāvela Goijas seminārs.

SLUDINĀJUMS:

32 gadus jauns vīrietis no Ķeguma vēlas iepazīties ar brīvu sievieti ģimenes veidošanai. Mani sauc Edmunds. Strādāju, Irēju dzīvokli Ķegumā, apmeklēju Ogres Septītās dienas adventistu draudzi. Tālrunis: 29992209. Vēlams sazināties caur sms.

Jautājums: *Mateja evaņģēlijā ir rakstīts: kas tev sit labajā vaigā, tam pagriez arī otru. Vai tas tiešām mums būtu jādara?*

Te var uzdot pretjautājumu: kāpēc gan nē? Pavēle ir neparasta, pat radikāli atšķirīga no ierastās, sagaidāmās rīcības. Tā ir pretrunā populārajai gudrībai. Mēs esam norūpējušies par savām interesēm un atbilstošu atmaksu. Te Jēzus pārsteidz ar negaidītu un nedabisku reakciju. Tomēr šī Rakstu vieta būtu jāaplūko tās kontekstā.

1. Vardarbības problēma. Mateja 5:38-43 ir daļa no lielākas diskusijas par rīcību, kas tiek sagaidīta no tiem, kas pieder Dieva valstībai (5:1-7:29). Šī sadaļa iesākas ar pretstatu: jūs esat dzirdējuši – acs pret aci un zobu pret zobu, bet Es jums saku, jums nebūs pretoties ļaunumam (Mat. 5:38-39). Jēzus atsaucas uz Vecās Derības likumu par atmaksu (2Moz. 21:24, 3Moz. 24:20, 5Moz. 19:21). Likuma nodoms ir iestatīt robežas cilvēka atreibības alkām un pieturēties pie līdzvērtības principa. Sodam ir jāatbilst nodarījumam. Nevienam nav atļauts nogalināt visu ģimeni tikai tādēļ, ka viens šīs ģimenes loceklis ir nogalinājis kādu citu.

Jēzus pacēla likumu augstākā līmenī, atklādams tā galējo nolūku, proti, novērst vardarbību. Šī vardarbības novēršana sabiedrībā iesākas ar Viņa sekotājiem. Viņš radikalizēja Savu nostāju pret vardarbību: “Jums nebūs pretoties ļaunumam.” Vārds “pretoties” (sengrieķu *anthistēmi*) nozīmē ‘nolikt sevi pretī’ vai ‘nostāties konfrontācijā’. Kad kristieši top par ļaunuma uzbrukuma objektiem, tad no tiem tiek sagaidīta šāda veida reakcija. Tas ir pasīvās pretestības veids, kad ļaunumam pretojas bez atmaksas.

2. Opozīcija vardarbībai. Jēzus ilustrēja Savu domu, sniedzot trīs piemērus. Pirmais: “kas tev sit labajā vaigā, tam pagriez arī otru”. Te ir atsaucē uz aizmugurisku sitienu – apvainojumu, nevis vienkārši fizisku uzbrukumu. Dažos gadījumos otra vaiga pagriešana varētu tikt uztverta kā aizstāvēšanās, kas izraisītu vēl lielāku vardarbību. Mūsu dabiskā reakcija uz apvainojumu vai uzbrukumu būtu atreibība. Jēzus saka, ka mums ir jāpagriež otrs vaigs. Tas nozīmē, ka kristiešiem būtu jāatsakās no savām tiesībām atreibties. Vardarbību var apturēt, kad notiek atteikšanās no likumīgām tiesībām “atmaksāt pretī”. Vardarbībai ir jāizbeidzas, un mums ir svarīga loma šajā mērķī.

Otra ilustrācija ir par personu, kas nespēj atdot parādu, tādēļ tā atdod savus svārkus. Likums atļāva ņemt svārkus kā garantiju tam, ka parāds taps atdots (2Moz. 22:26, 27). Tomēr šķiet, ka te nav domāts šis gadījums. Konkrētais indivīds ir sociālās vardarbības objekts. Kādi vēl var būt varianti? Jēzus saka: “tam atdod arī apmetni”. Princips ir viens: nekādas atreibības nekādā gadījumā, arī tad, ja neatriebšana šķiet kā galējs pazemojums.

=====

Izmanto kalpošanas iespēju, nevis atreibību.

=====

Trešā ilustrācija ņemta no militārā dienesta. Romas kareivji dažkārt spieda civiliedzīvotājus veikt noteiktus uzdevumus (Mat. 27:32). Jūdu dabiskā reakcija varēja būt pretestība apspiedēju varai, taču Jēzus pavēlēja Saviem sekotājiem paveikt neiespējamo: ej kopā ar viņiem ne tikai vienu jūdzu, bet divas. Izmanto kalpošanas iespēju, nevis atreibību.

Kā uzvarēt vardarbību?

3. Attieksme. Trešā ilustrācija ir pozitīva, jo norāda, ka mums nav jātop par vardarbības objektiem tikai tādēļ, ka nepretojamies ļaunumam. Mums jāsniedz viss nepieciešamais tiem, kam ir vajadzības, un jāaizdod pat tiem, kas nespēj atdot (skat. 5:42). Šādos veidos vardarbība sabiedrībā un mūsu dzīvē top pārvarēta. Tas ir mīlestības ceļš. Tas arī norāda, ka mums jāizvairās no vardarbības situācijām un no tām jābēg.

Jēzus nevēlas, lai mēs padarītu sevi par upuriem. Ja tavš dzīvesbiedrs tev dara pāri, tad tev nav jāatrodas šajā situācijā. Tu vari pagriezt “otru vaigu”. Vardarbības ciklu var pārtraukt ne ar atreibību, bet gan ar kalpošanu citiem. Tā ir bēgšana no vardarbības vides. Esiet aktīvi! Pagrieziet otru vaigu!

Endžels Manuels Rodrigess

(“Adventist World”, 2008. g. aprīlis; tulkoja Andris Pešelis)

SASTAPT DIEVU

Pāvels Goija –
SDA sludinātājs,
žurnāla Ministry Magazine
galvenais redaktors

Tēvs, lūdzu nāc ar Savu garu, aizskar manas lūpas un aizskar mūsu sirdis. Piepildi to plānu, kāds Tev ir priekš mums! Jēzus vārdā, amen.

Es dzirdēju stāstu par kādu meiteni vārdā Leslija. Viņa bija septītās dienas adventistu draudzes locekle, apmeklēja draudzi katru Sabatu, dziedāja arī korī, mācīja bērnus Sabatskolā, un viņa bija viena no draudzes diakoniem. Uz draudzi Leslija ieradās pieklājīgi gērbta, viņa tika cienīta. Tomēr katru sestdienas vakaru, kad Leslija atgriezās mājās, viņa atgriezās savā ierastajā dzīvē. Šīs jaunās sievietes draudzes dzīve bija vienu dienu nedēļā. Viņai bija ieradums lietot alkoholu kopā ar savu onkuli, un alkohola iegādei Leslija ik nedēļas iztērēja 500 dolārus. Viņa ne tikai lietoja alkoholu, bet bija arī aizrāvusies ar filmu skatīšanos tik ļoti, ka nepalaida garām nevienu filmu, vienalga, kāda tā bija – laba, slikta vai neķītra... Labu filmu gandrīz nav. Varbūt viena no miljona, un viņa nepalaida garām nevienu filmu. Leslija piekopa vēl daudz sliktu lietu, kuras šodien neminēšu.

Kādu dienu pie viņas durvīm pieklauvēja svešinieks. Kad Leslija atvēra durvis, viņš teica: "Es esmu Kriss, esmu hinduists un vēlos pastāstīt jums par Dievu. Es pazīstu Dievu!"

Tad viņa atbildēja: "Hei! Es esmu Leslija, esmu adventiste un zinu par Dievu visu. Tu neko nevari man iemācīt. Es zinu Bībeli, zinu visas doktrīnas, es varu mācīt tevi!"

Tad viņš vaicāja: "Vai tu esi pārveidota, piedzimusi no augšienes?"

"Jā!" viņa atbildēja.

Viņai par pārsteigumu Kriss teica: "Es saprotu, tu nedrīksti melot, bet redzēju, cik grūti tev bija izteikt šo "jā"."

"Es patiešām nopietni centos, bet manā dzīvē nekas nemainījās," Leslija atzinās.

"Labi, tu, tāpat, zini ļoti daudz

par doktrīnām un zini ļoti daudz par Dievu. Bet tu nepazīsti Dievu," Kriss teica. "Savukārt es pazīstu Dievu, bet nezinu tik daudz par doktrīnām."

"Tu nevari pazīt Dievu, jo tu esi hinduists," viņa iebilda.

"Tad saki," Kriss jautāja, "vai Dievs mīl arī mani?"

"Jā!"

"Vai tu piekristi tam, ka Dievs vēlas, lai arī es tiktu izglābts?"

"Jā!"

"Tad kāpēc tu domā, ka es nepazīstu Dievu?" Tad viņš sacīja: "Vai tu piekristu kopā ar mani studēt Bībeli?"

"Jā," Leslija atbildēja. "Ja vien mēs mācīsimies pēc maniem Bībeles studiju materiāliem."

"Labi," viņš piekrita. "Esmu ar mieru. Ja mācīsimies par Dievu, varam mācīties jebko!"

Tad viņš atveda vēl septiņus draugus un viņa atveda dažus savus draugus, ar kuriem kopā bija lietojusi alkoholu, un viņi kopīgi studēja. Studiju beigās viņi visi tika kristīti, ieskaitot Lesliju, kura tika kristīta atkārtoti.

Mācītājam un Krisam viņa teica: "Es ļoti pūlējos ievērot baušļus, bet tas mani neizmainīja. Kad Kriss izstāstīja, ko nozīmē sastapt Dievu vaigu vaigā, tas izmainīja visu."

Šodien vēlos jums ko jautāt.

Lielākā daļa no jums ir draudzes locekļi vai kristieši. Jūs apmeklējat draudzi, ievērojat Sabatu, iesaistāties evaņģelizācijā. Jūs varbūt pat dziedat korī vai esat draudzes vecākais, diakons vai Sabatskolas skolotājs. Jūs varat zināt visas doktrīnas un baušļus, jūs varat ēst brokoļus, bet – **vai jūs esat sastapuši Dievu vaigu vaigā, vai arī tikai zināt par Dievu?**

Jesaja nebija grēcinieks, viņš bija pravietis, viņš strādāja Dieva labā, ievēroja Sabatu, ēda šķīstu uzturu, bet viņa reliģija bija tukša, bez dzīvības, koncentrēta uz formu, uz burta izpildi. Viņš gribēja būt pārliecināts, ka visu ievēro un dara pareizi. Ļaudis,

doktrīnas ir labas, nepārprotiet mani, bet tās nekad nevienam neizglābs! Jums ir jāpazīst doktrīnu Dievs!

Kā atzīst Bībeles pētnieki, Jesajas grāmatas ebreju valodas tekstā no 1. līdz 5. nodaļai redzams, ka Jesaja ir koncentrējies uz formu izpildi, viņš ir ļoti tiesājošs. Vai jūs uztvērāt, ko saku? Kāds viņš bija? Koncentrējies uz formu un tiesājošs. Šīs abas lietas vienmēr iet roku rokā – **cilvēki, kuri koncentrējas uz formu, ir tie, kuri tiesā citus.**

Jesaja bija ļoti tiesājošs. Viņš sāka savu kalpošanu 755. gadā pirms Kristus. Savā grāmatā starp 1. un 5. nodaļu viņš notiesā, notiesā, notiesā, notiesā, izpilda rituālus un kritizē citus.

6. nodaļā kaut kas mainās. Zinātnieki domā, ka 6. nodaļā minētie notikumi risinās 740. gadā pr. Kr. Cik daudz gadu ir starp 755. un 740. gadu? 15 gadus Jesaja bija pravietis, kalpoja Dievam, tomēr viņa kalpošana bija auksta un nedzīva reliģija. Formas un rituālus viņš izpildīja perfekti, bet formu Autoru nepazīna. 6. nodaļā notiek kaut kas, kas izmaina Jesajas dzīvi visā pilnībā un uz visiem laikiem.

"Pielūdzot Dievu, viņš bija apmierinājies ar aukstu un nedzīvu ceremoniju, bet pats to neapzinājās, kamēr viņam netika dota vīzija no Kunga. Kad Jesaja skatījās uz svētnīcas svētumu un majestātiskumu, cik necīga izrādījās viņa paša gudrība un talanti. Cik necienīgs viņš bija, cik nederīgs svētajam uzdevumam!" (SDA Bible Commentary, vol. 4, 1139)

Un tā – 15 gadus šis labais adventists kalpoja (vienalga, kas viņš bija – sludinātājs, draudzes vecākais vai Sabatskolas skolotājs) un nosodīja citus, kamēr saņēma atklāsmi par Dievu. Viņš pats bija tik pārliecināts, ka ir labs un taisns, ka pat tad, kad sacīja, ka ir grēcinieks, viņš nesajuta grēka nastu. Jesaja sacīja, ka pazīst Dievu, bet patiesībā viņš tikai zināja par Dievu. Viņš nezināja, ka nezina,

jo bija akls, kails un miris. Bija nepieciešama atklāsme no Dieva, lai patiešām atvērtu viņa acis (kā tas minēts Atklāsmes grāmatas 3. nodaļā), lai viņš ieraudzītu savu patieso stāvokli. Tā arī bija galvenā šī vīra problēma. Tas, kas tagad notika viņa dzīvē, izmainīja viņu uz visiem laikiem.

Šajā notikumā bija trīs lietas, un es vēlos, lai jūs, lasot Biblii, tās pamanītu.

Jesajas 6: 1-5 *Tanī gadā, kad nomira ķēniņš Usija, es redzēju To Kungu sēžam uz augsta, cēla troņa, un Viņa tērpa apakšmala piepildīja svētnīcu. Serafi lidinājās pār Viņu, tiem bija katram seši spārni: ar diviem serafs apsedza savu vaigu, ar diviem savas kājas, un ar diviem viņš lidoja. Tie nemitīgi sauca cits aiz cita šos vārdus: "Svēts, svēts, svēts ir Tas Kungs Cebaots! Visa zeme ir pilna Viņa godības!" Sliekšņu pamati trīcēja no sauciena skaņām, un nams pildījās ar dūmiem. Tad es izsaukos: "Bēdas man, jo es esmu nāvei lemts! Es esmu cilvēks ar nešķīstām lūpām un dzīvoju tautas vidū, kam nešķīstas lūpas, un tagad nu es redzēju ar savām acīm Ķēniņu, To Kungu Cebaotu!"*

Un tā, kas šeit notika? Jesaja saņēma atklāsmi no Dieva. Viņš skatīja to Kungu aci pret aci. "Klausieties, ļaudis, manas acis ir redzējušas to Kungu!" 15 gadus būdams draudzes loceklis un zinādam par Dievu, šis septītās dienas adventists pirmo reizi sastop Dievu aci pret aci. Vēlos jums vaicāt – vai jūs esat redzējuši Dievu aci pret aci, vai esat redzējuši atklāsmi no Dieva Viņa svētnīcā?

Piemēram, Pāvils, godīgs draudzes loceklis, domāja, ka viņš rīkojas pareizi, kā Dievs vēlas, – viņš ēda pareizi, ievēroja Sabatu, par to nav nekādu jautājumu. Tad uz Damaskas ceļa Pāvils sastop Dievu vaigu vaigā, un tas izmaina viņa dzīvi. Arī Jesajam bija savs Damaskas ceļa piedzīvojums. Kā Ījabs raksta (Īj. 42:5) – līdz šim es tikai no ļaudīm biju

dzirdējis par Tevi, tagad arī mana acs Tevi skatījusi! Kā Īzaks apliecina (skat. 1Mozus 26:24): "Un Dievs parādījās viņam sapnī, sacīdams: "Es esmu tava tēva Ābrahāma Dievs, nebīsties, jo Es esmu ar tevi, Es tevi svētīšu, un Mana kalpa Ābrahāma dēļ Es tavus pēcnācējus vairošu." Pirms tam Īzaks saka *manu tēvu Dievs*, bet tad nāk šis sapnis, kurā viņš ierauga Dievu, un pēc šī sapņa viņš saka *MANS DIEVS*. Tāpat arī Jēkabs (1Moz. 32. nod.) – sākumā viņš Dievu nosauca *manu tēvu Dievs, Ābrahāma un Īzaka Dievs*, bet pēc tam, kad bija redzējis sapni un bija redzējis Dievu, viņš saka *MANS DIEVS*.

Vai jūs esat sastapuši Dievu? Ja nē, tad jūsu reliģija ir tukša, auksta un formāla un jūs tikai zināt par Dievu, bet neesat glābti! Tad jūs vēl nekad neesat piedzīvojuši žēlastību, un jūs nekad to nepiedzīvosiet. Tas ir tas, par ko vēsta kristietība. Kristietība nav par doktrīnām; tā nav par zināšanām *par Dievu*; tā nav par nāksanu uz draudzi; tā nav par to, ko mēs sakām un ko domājam; tā ir par Dieva piedzīvošanu aci pret aci. Tikai šāda sastapšanās izmainīs jūsu dzīvi, nekas cits. Vienīgi šāda pieredze vadīs jūs drošībā. Pirms jūs nebūsi ieraudzījuši Dievu, jūs nekad nebūsi drošībā.

Dāvids sacīja: "Baudiet un redziet, cik Tas Kungs ir labs." (Ps. 34:9) Vai jūs esat izbaudījuši, vai esat piedzīvojuši Dievu? Vai jūs zināt, ko nozīmē būt saņēmušam piedošanu, būt glābtam, būt izmainītam, būt piedzimušam no jauna, vai arī jūs vienīgi runājat par to?

Pazudušais dēls – ko varam redzēt pie viņa? Viņš pameta cūku aizgaldū, devās atpakaļ un sastapa Tēvu aci pret aci; tas viņu izmainīja uz visiem laikiem. Vai arī samariešu sieva, kas sastapa Jēzu aci pret aci – šī sastapšanās viņu izmainīja. Visi Bībelē aprakstītie cilvēki, kuri sastapa Kungu aci pret aci, dzirdēja Viņu, redzēja Viņu un runāja ar Viņu. Kāpēc tā nenotiek mūsu dzīvē? Vai jūs esat sastapuši Viņu?

Nikodēms satika Dievu un saņēma atbildi – tev jāpiedzimst no augšienes, Čaķejs sastapa Jēzu aci pret aci un dzirdēja Viņu sakām: "Kāp zemē, man šodien jāieiet tavā namā."

Jūs jautāsi man: "Mācītāj, es vēlos Viņu sastapt aci pret aci, bet kā lai to izdaru?" Kā to izdarīt? Pavisam vienkārši. Bībelē tas ir atklāts ļoti skaidri. Tur teikts: "Kad jūs Mani meklēsiet, jūs Mani atradīsiet. Ja jūs no visas sirds Mani meklēsiet." (Jer.29:13); "Tuvojieties Dievam, tad Viņš tuvosies jums." (Jēkaba 4:8)

Kad jūs tiešām meklēsiet Dievu (bet jums ir jāsaprot, ko lūdzat) ik dienas, ne tikai vienu reizi savā dzīvē, bet ik dienas, kad jūs lūgsiet, lai Viņš jums atklājas, ienāk jūsu sirdī, jūsu namā, tad Viņš atklāsies jums. Bet – vai esat gatavi gaidīt? Jo, ja Viņš atklāsies un jūs nebūsi tam gatavi, jūs mīrīsi. Viņš jūs sagatavos, un tad jūs Viņu piedzīvosiet! Klausieties, draudze: DIEVS NEIEIES JŪSU SIRDĪ VIENKĀRŠI TĀPAT, NEJAUŠI! Jums tiešām ir ik dienas Viņš tur jāieaicina!

Teoloģisko izglītību ieguvušie ļaudis zina ļoti daudz, bet arī viņiem, lai tiktu glābti, ir nepieciešams sastapt Jēzu aci pret aci. Vai esat sastapuši ar Dievu Viņa templī, vai arī nākat uz draudzi Sabatu pēc Sabata, un jūsu reliģijai nav spēka? Visi Dieva cilvēki ir sastapuši ar Viņu. **Ja jūs neesat piedzīvojuši Viņu, jūs neesat kristietis, jo tieši par to ir kristietība – par sastapšanos ar Dievu.**

Un tā – kas notika tālāk? Jesaja ieraudzīja Dievu. Turpmākais ir ļoti svarīgs. Viņš ierauga Dievu, un tad notiek kaut kas ļoti būtisks. Viņš ieraudzīja Dievu un tad ieraudzīja sevi.

Viņš ieraudzīja savu grēcīgumu. Kādu Jesaja sastapa savu Dievu? Bībele par to runā ļoti skaidri – viņš ierauga Dievu visā godībā, paaugstinātu, Dieva tērpa apakšmala piepilda svētnīcu... Eņģeļi aizsedz savas sejas un kājas un sauc: svēts, svēts, svēts!

Te ir kaut kas, kas dara man raizes. Kristietībā ļoti daudz tiek runāts par to, ka Dievs ir mīlestība, par Dieva mīlestību. Jā Dievs ir mīlestība, bet Dievs ir arī SVĒTS. Taču par to runāt nevēlas. Kāpēc? Jo tad, kad sakām "Dievs ir mīlestība", mēs radām sev sajūtu, ka esam brīvi darīt

“KRISTIETĪBA NAV ZINĀŠANAS
PAR DIEVU, TĀ IR DIEVA
PIEDZĪVOŠANA ACI PRET ACI.

visu, ko vien vēlamies, jo kļūdaini uzskatām – tas, ka Dievs ir mīlestība, nozīmē, ka Dievs visu pieļauj! Tas ir iemesls, kāpēc mums ir tik daudz problēmu draudzē, ģimenē, mūsu dzīvē, kāpēc ir tik daudz grēku. Jo mēs neredzam Dievu augstībā, godībā un svētu! **Tieši šis nepareizais priekšstats par Dievu – Dievs ir tikai mīlestība, bet nav svēts – ir tas, kas rada tik daudz problēmu.**

Kad apmeklēju Rumāniju un mani aicināja sludināt citu konfesiju draudzēs, es sāku sludināt par šo tēmu. Tad pie manis pienāca mācītājs un sacīja: “Mēs uzaicināsim tevi vēl kādu reizi, bet nekad vairs nerunā par Dieva svētumu, runā tikai par mīlestību.” Tad es atbildēju: “Par ko tu runā? Dievs taču ir svēts!” – “Jā, bet tas ir tikai Dieva jautājums, tas ir Viņa atribūts, tam nav nekāda sakara ar mums,” viņš man atbildēja.

Vai tiešām?! O, tas ir Vecās Derības jautājums! Vai tiešām?! Pāvils sastapa Dievu Jaunajā Derībā un salūza. Jānis redzēja atklāsmi Jaunajā Derībā un salūza, jo redzēja Dievu, pilnu svētuma un godības, redzēja Svētnīcu, eņģelus un visas šīs lietas. Dievs ir svēts arī Jaunajā Derībā! Jā, bet tas skar tikai Dievu. Tiešām? Vai Jēzus neteica: ja tu mīlēsi mani, tu sekosi Man un tu kļūsi kā Es? Vienkārši mīliet un vairāk neko nevajag?! Vai Viņš neteica: ja tu mīlēsi mani, tad tu paklausīsi man? Jā, bet mums to nevajag. Tiešām? Kas jūs esat? Vai jūs esat Dievs? Kristietībai nepatīk runāt par Dieva svētumu, jo Dieva Svētums nozīmē, ka mums ir nepieciešamas izmaiņas.

Kāds iet uz draudzi. Kādu viņš redz Dievu? Svētu! Un kur viņš redz Dievu? Viņa Svētnīcā, tā ir teikts Bībelē.

Ļaudis, ļaujiet man jums pavaicāt! Pirmkārt, vai esat redzējuši Dievu Viņa svētumā? Otrkārt, kad jūs nākat uz Viņa namu, kādēļ jūs to darāt? Ja nākat programmu dēļ, tad esat zaudētājs. Ja nākat, jo jums ir kāda kalpošana un atbildība, tad jūs esat slimis. Ja nākat, jo jums te ir draugi, tad man jūsu ir žēl un es lūgšu par jums. Ja nākat, lai darītu kādas labas lietas, tad jūs pazudisiet, darot labas lietas. Ja nākat, lai ievērotu Sabatu, tad zini, ka Sabats jūs neglābs. Jums jānāk šurp, lai satiktu Dievu. Ja jūs nesastopāt Dievu, tad jūs pārkāpjat Sabatu; jūs

neievērojat Sabatu ar nestrādāšanu (tad jau slinki cilvēki svētī katru dienu). Nekas cits nepadara Sabatu svētu. Sabats ir tāds pats kā visas citas dienas, tajā nav 25 stundas. Tā ir Dieva klātbūtne, kas kaut ko padara svētu. Sabats ir svēts, jo Dievs ierodas, lai sastaptu mūs. Sabats ir svēts Dieva klātbūtnes dēļ; ja jūs nesastopaties ar Dievu, tad jūs neievērojat Sabatu, jo Sabata mērķis ir sastapt Dievu, tas ir iemesls, kāpēc Dievs deva Sabatu. Ja jūs tikai ievērojat dienu kā rituālu, tad tas jūs neglābs.

Klausieties, kas notika! Kad Jesaja nonāca Debesu Svētnīcā un ieraudzīja Dievu svētu, svētu, svētu, viņš salūza un teica: “Vai man!”

Sarunājoties ar to mācītāju (neminēšu draudzes nosaukumu), es viņam sacīju, ka man ir daži Bībeles panti priekš viņa, teicu, ka Dievs nav tikai mīlestība vai tikai svēts. Dievs vienlaikus ir gan Mīlestība, gan svēts. Mīlestība un Taisnīgums, jo mīlestība, taisnīgums un svētums ir viens un tas pats; līdzībā izsakoties – tas pats zilonis, tikai no cita redzes leņķa. Jo mīlestība nebūtu mīlestība bez taisnīguma. Vai jūs man piekrītat? Mīlestība nebūtu mīlestība bez patiesības. Ja jūs kādu mīlat, tad jūs nenodarīsiet viņam netaisnību. Dievs ir taisns, jo Viņš mīl mūs.

Skatieties, ko Bībele saka: Dieva mīlestība un patiesība dzīvo kopā, žēlastība un uzticība sastopas, taisnība un miers skūpstas viens otru. Dievs pieprasa no jums to pašu: dariet taisnību un parādiet žēlastību. Vai redzat, kā tas iet kopā? Jūs nevarat atdalīt mīlestību un taisnību, jo tas ir viens un tas pats.

Un tā, kas notika ar Jesaju, kad viņš ieraudzīja Dieva svētumu Viņa

Svētnīcā? Jesaja sacīja: “Vai man, jo es esmu nāvei lemts.”

Kā jums šķiet, kāpēc eņģeļiem ir 6 spārni? Lai viņi varētu ātrāk lidot? Vai tiešām? Tad kāpēc? Bībele saka, ka ar diviem tie apsedza seju, ar diviem – kājas, tāpat – apsedza sevi, bet ar diviem lidoja. Kāpēc viņi sevi apsedza? Jo Dieva klātbūtne, svētums un godība ir tik varena, ka viņi nespēj pat nostāvēt. Pat eņģeļi, kur nu vēl jūs un es!

Kad runājam par Dievu, mēs domājam: “O, Dievs! Un ta, ta, ta, ta...”, mēs uztveram Viņu tik viegli. Es vēlos, lai mēs ņemtu vērā Dievu, lai mēs aplātu sevi un salūztu, lai mēs sāktu domāt citādi par Viņu. Kad Jesaja ieraudzīja Dievu, viņš izmainījās. Šī ir sabalansēta teoloģija par Dievu, kas palīdz saprast, kāds Viņš patiesībā ir – Viņš ir Mīlestība, bet Viņš ir svēts. Kad Jesaja redzēja, kāds Dievs patiesībā ir, viņš izsaucās: “Vai man, es esmu nāvei lemts, es esmu grēcinieks, es dzīvoju starp grēciniekiem un es redzēju Dievu!”

Tāpat, pirmkārt, jums vispirms ir jāierauga Dievs, kāds Viņš ir. Kad jūs ieraudzīsiet Dievu, tad notiks otra lieta. Tad jūs ieraudzīsiet, kāds esat jūs pats. Nevis to, ko pats par sevi domājat, jo arī Jesaja no 1. līdz 5. nodaļai runā vienīgi par citiem, un tikai 6. nodaļā, kad ierauga Dievu, saprot, kāds ir patiesībā.

Kas notika pēc tam, kad viņš ieraudzīja savu grēcīgumu? Pie viņa atlidoja serafs, tam rokā bija kvēlojoša ogle, viņš aizskāra pravieša muti un sacīja: “Tavs noziegums ir paņemts prom un tavi grēki ir piedoti.”

Klausieties! Vienīgi tie, kuri redzēs Dievu aci pret aci, sapratīs,

“DIEVA BRĪNIŠĶĪGĀ ŽĒLASTĪBA KĻŪST REĀLA VIENĪGI TAD, KAD APTVERAT, KA ESAT PAZUDIS; JŪS SPĒSIET SAPRAST, KA ESAT PAZUDIS, VIENĪGI TAD, KAD IERAUDZĪSIET DIEVA SVĒTUMU.

ka viņi ir grēcinieki un viņiem Dievs ir ārkārtīgi nepieciešams; vienīgi tie, kuri sapratīs, kādi viņi patiesībā ir, piedzīvos žēlastību. Ja jūs neesat sastapušies ar Dievu un neesat sapratuši, kādi jūs esat, jūs neesat piedzīvojuši dzīvi izmainošu žēlastību. Kad jūs piedzīvosiet šo žēlastību, jūs piedzīvosiet piedzimšanu no jauna un vairs nebūsiet tāds pats! Ja jūs neesat piedzīvojuši šādu glābšanu, jūs nezināt, kas esat, un nezināt, kāds ir Dievs, un jums ir ārkārtīgi nepieciešama šāda pieredze.

Vienīgi tad, kad Jesaja ieraudzīja Dievu, viņš ieraudzīja arī savu grēcīgumu un teica: "Vai man!" Vienīgi tad tika sūtīts eņģelis aizskart viņa lūpas un izglābt viņu. Tikai tad

jūsu grēki ir piedoti. Dieva brīnišķīgā žēlastība kļūst reāla vienīgi tad, kad aptverat, ka esat pazudis; un jūs spēsiet saprast, ka esat pazudis, vienīgi tad, kad ieraudzīsiet Dieva Svētumu. Kad ieraugāt Dievu, jums nav vairs laika tiesāt un kritizēt citus, jo, salīdzinot ar Dievu, jūs patiešām esat slikts.

Man ir kāda rūpe. Mums taču ir spēcīga vēsts. Brīnišķīga vēsts. Taču, kā tas var būt, ka sludinām šo vēsti Sabatu pēc Sabata, nedēļu pēc nedēļas tik daudzus gadus un neesam izmainījušies? Cik viegli ir dziedāt: "Mēs soļojam uz Ciānu", kad patiesībā soļojam uz Ēģipti vai riņķojam tuksnesī pa apli vēl, vēl un vēlreiz. Starp Kadešu un Jēriku ir 11 dienu ceļojums, bet tas aizņēma 40 gadus un

mēs nomirām tuksnesī. Kāpēc? Kāpēc mēs dziedam: "Kā es mīlu Jēzu!", kad patiesībā mīlam Ēģipti un mīlam sevi? Ja šī vēsts ir tik laba, tad kāpēc cilvēki nemainās? Vai varētu būt, ka mums nepieciešama Jesajas vīzija? Vai varētu būt, ka mums, bet ne viņiem, ir jāpiedzimst atkal no jauna? Ieraugot Dievu Viņa Svētumā, mēs beidzot ieraugām, kādi esam paši, tad mums vairs nav laika skatīties uz citiem, jo esam tik pazuduši, esam nāvei nolemti un sagrauti. Tad un tikai tad beidzot piedzīvosim žēlastību, jaunpiedzimšanu, izmaiņas, glābšanu un prieku.

(Tulkoja Ilgonis Mazjulis.
Turpinājums septembra numurā.)

DRĪZUMĀ
IZDEVNIECĪBĀ
"PATMOS"

Pāvels Goija dzimis Turnu-severinā, Rumānijā. Viņa dzīves pirmajos 26 gados Rumānija bija komunistiska valsts, kurā ticība Dievam tika uzskatīta par valsts iekārtai naidīgu. Jau agrā bērnībā, būdams tikai piecus gadus vecs, Pāvels zināja, ka Dievs viņu ir aicinājis kalpot. Tomēr komunistiskā valstī piepildīt šo aicinājumu nebija viegls uzdevums. Neraugoties uz to, Pāvels apsolīja kalpot Dievam un piepildīt Viņa aicinājumu. Šis solījums tika pārbaudīts neskaitāmas reizes. Kā – to varat uzzināt, izlasot šo grāmatu! Sludinātāja Pāvela Goijas dzīvesstāsts ir brīnišķīga liecība par uzticīgu lūgšanu dzīvi un Dieva vareno spēku. Tā ir ikdiena, kas pilna nebeidzamiem brīnumiem.

NEBEIDZAMI
BRĪNUMI

STĀSTS PAR PĀVELU GOIJU
GREGS BADS

SABATSKOLAS ELEMENTI:

SADRAUDZĪBA SABATSKOLĀ

Sadraudzība sabatskolā vispārēji tiek pieņemta kā pašsaprotama. Draudzei un sadraudzībai ir tā pati sakne, kas vārdam “draudzība”. Tomēr arī šo pašsaprotamo elementu ir nepieciešams aplūkot tuvāk.

Otrais sabatskolas elements

Sabatskolas rokasgrāmātā rakstīts, ka adventistu sabatskolai ir četri elementi: Vārda studijas, sadraudzība, apkārtējās sabiedrības aizsniegšana un vispasaules misijas uzsvārs. Par sadraudzības elementu ir sacīts, ka sadraudzība starp sabatskolas dalībniekiem ir daļa no iknedēļas sabatskolas programmas. Caur sadraudzību tiek attīstīti projekti, kā iesaistīt jaunos draudzes locekļus draudzes dzīvē un kalpošanā, kā arī rasti jauni veidi, kā ieinteresēt neaktīvos draudzes locekļus. (Sabatskolas rokasgrāmata, 2. lpp.) Sadraudzība sabatskolā ir iecerēta kā vide, kurā notiek Bībeles izpēte un draudzes misijas aktivitātes.

Lasot šo rokasgrāmatas aprakstu par sadraudzību sabatskolā, uzdodu pats sev jautājumu: vai kaut kas tāds tiek piedzīvots mūsu sabatskolās? Bija uzsvērts: (a) sadraudzība ir daļa no iknedēļas sabatskolas programmas, (b) jauno draudzes locekļu iesaistīšana un (c) viņu integrēšana draudzes dzīvē un kalpošanā, (d) neaktīvo draudzes locekļu iesaistīšana.

Kāpēc sadraudzība?

Kas tiek sagaidīts no sadraudzības? Pirmkārt, sirsnīgi dalībnieki, kuri spēj parādīt līdzjūtību un atvērt sirdi līdzcilvēku vajadzībām. Otrkārt, vide, kurā jaunpienācējs tiek uzņemts un pamanīts. Treškārt, gaisotne, kas rada vēlmi atgriezties. Ceturtkārt, sadraudzība padara sabatskolas Bībeles izpēti nodarbību efektīvāku. Piektkārt, dalībnieki, kuri uztur sadraudzības vidi, paši top pārveidoti pēc Kristus rakstura līdzības. Sestkārt, draudze mīl saskaņot

dažādos izskanējušos viedokļus ar vienoto draudzes viedokli. Septītkārt, draudzes locekļi tiek iesaistīti projektos un misijā.

Sabatskolas vide

Sabatskolā viss ir savstarpēji saistīts. Ja dievkalpojumā sadraudzība var arī nebūt, jo dievkalpojuma dalībnieki dažkārt pat nekomunicē viens ar otru (daži atnāk tikai, lai personiski garīgi uzpildītos, paskatītos, paklausītos vai individuāli pielūgtu), tad sabatskolā tamlīdzīga prakse noved pie šīs svarīgās kalpošanas formālisma un vēsuma. Sabatskola nevar būt ne dievkalpojums, ne pat tā daļa. Draudzes rokasgrāmata (arī “Sludinātāju rokasgrāmata”) uzsver, ka tā ir Īpaša draudzes kalpošana, pat vienīgā šāda veida kalpošana, kurā vietējā adventistu draudze pēta Bībeli sadraudzības vidē ar mērķi aizsniegt apkārtējo sabiedrību un veicināt visas draudzes kopīgo garīgo izaugsmi. Dievkalpojums nevar aizvietot sabatskolu šajā dinamiskajā darbībā. Dievkalpojumā klātesošie tikai klausās, ko sacīs priekšā stāvošais, dzied un pielūgsmē atklāj savas jūtas (biežāk klusām) Dievam. Sadraudzība notiek tikai sabatskolā, kas ir domāta savstarpējai komunikācijai, lai veidotu vietējo draudzi par patīkamu vidi, kurā ikvienam ir vēlšanās uzturēties.

Skolotājam ir ne tikai jāpavēsta patiesība, izmantojot Bībeles

izpēti elementu; ir daudz par maz vienīgi “pateikt viņiem patiesību”, lai par turpmāko “viņi paši lemj”. Skolotāja uzdevums ir augstāks – viņam jānodrošina draudze veidot un uzturēt vidi, kurā šī pasludinātā patiesība tiek saklausīta un pieņemta. Tā ir vide, kuras dēļ sabatskolu var dēvēt par “draudzes sirdi”. Saprotams, ka skolotājs viens pats to nevar izveidot pat ar vislielāko piepūli, ir nepieciešama sadarbība ar klātesošajiem. Svarīga ir pašu draudzes locekļu vēlme pēc šādas vides, svarīgi ir to izkopt un uzturēt, lai šī “draudzes sirds” sevī ietvertu arī vietējo sabiedrību ar mērķi to aizsniegt ar evaņģēliju.

Kā veidot sadraudzību?

Tas, pirmkārt, ir kolektīvs lēmums. To nevar pavēlēt no katedras. To gan var ielānot kā daļu no programmas, tomēr tam ir jābūt pašu draudzes locekļu lēmumam. Sadraudzība ir ilglaicīgs projekts. To veido sarežģīts savstarpējo attiecību komplekss, kur vissvarīgākā detaļa ir savstarpējā uzticēšanās. Tad klātesošie spēj būt atklāti viens ar otru. Dažās draudzēs tam par ievērojamu šķērslī var kļūt atsevišķi indivīdi vai to grupas, kuru uzvedība nemudina uz atklātību vai uzticēšanos; saskarsme ar tiem atklāj, ka patiesības vārds tiem ir tikai mutē, bet ne sirdī vai attieksmē.

Uzticēšanās veidojas, kad cilvēki iepazīst viens otru, uzticība apstiprinās darbos, un tiem ir

“Ir daudz par maz vienīgi “pateikt patiesību”. Skolotāja uzdevums ir augstāks – viņam jānodrošina draudze veidot un uzturēt vidi, kurā šī pasludinātā patiesība tiek saklausīta un pieņemta. Tā ir vide, kuras dēļ sabatskolu var dēvēt par “draudzes sirdi”.

savs kopīgs pozitīvs stāsts. Kad pastāv uzticēšanās starp draudzes locekļiem, tie spēj runāt par daudz dziļākiem jautājumiem. Formāli novadītā sabatskolā skolotājs (labākajā gadījumā) spēj aizsniegt tikai prātu, taču sadraudzības atmosfērā ir iespējams pārrunāt tiešām aktuālus jautājumus, aizsniegt sirdis un tās mainīt. Ja sabatskola tiek nodēvēta par “draudzes sirdi”, tad ir nepieciešams nākamais solis – to padarīt par vidi, kurā tiek aizsniegtas cilvēku sirdis. Ja “sabatskola – draudzes sirds” paliek tikai kā mutvārdu sauklis, tad notiek pilnīgi pretējs efekts un sabatskola tiek uztverta kā formāla un neaktuāla.

Sadraudzības vidē skolotājs spēj veidot klātesošo pārliecību un mantot tos Kristus. Cik svarīgi, ka šāda vide pastāv vietējā draudzē, kur cietējs var padalīties ar savu pieredzi un, nesaņemot pārmetumus, gūt līdzjūtību. Kur dalībnieks var uzdot arī “aplamus” jautājumus un nejusties pazemots. Šādā vidē cilvēku pieredzes daudzveidība varētu būt salīdzināta ar Bībeles stāstu un ar atziņām tiktu bagātināts ikviens klātesošais. Klātesošie nejustu iekšējās bailes tapt pazemoti par patiesības burta nezināšanu, bet gan pacelti garā un iepriecināti par Kristus mīlestību.

Briesmas, veidojot atvērtu sadraudzību

Vienmēr pastāv briesmas, ka būs kāds cilvēks, kurš iesāks izmantot draudzē izveidoto sadraudzību savās interesēs, pretēji citu uzskatiem. Ja reiz tiek dots mikrofons ikvienam, tad šāds cilvēks to izmantos, lai uzsāktu savu individuālo uzskatu propagandu vai meklētu sev līdzjutējus. Šādi indivīdi spēj pārvērst vietējo sabatskolu par viedokļu cīņu lauku: savējie pret viņējiem, tādēļ vadītājiem ir nepieciešama iepriekšēja vienošanās ar draudzi, uz kādiem principiem tiek veidota sadraudzība sabatskolā. Ikvienam ir jābūt skaidrībā par tās mērķi un robežām: kas ir pieļaujams un kas nav pieļaujams. Kad ikvienam sabatskolas dalībniekam šīs robežas ir skaidras, tad novirzes uzreiz tiks labotas, un to darīs ne tikai skolotājs, bet visa draudze kopā, un sabatskolas “uzspridzināšana” no iekšienes taps novērsta.

“ Dievs vēlas, lai Viņa ļaudis būtu savstarpēji vienoti ar visciešākajām kristīgās sadraudzības saitēm.

Otra veida briesmas var nākt no to puses, kuri ir pārāk tendēti uz citu cilvēku kļūdām. Tie, klausoties atklātas atzišanās vai personiskas pieredzes liecības, var iesākt baumošanu un plāpu iznēsāšanu ārpus sabatskolas. Arī par šīm robežām sabatskolas vadītājiem ir nepieciešams vienoties ar vietējās draudzes locekļiem. Tad visiem būs skaidrs, kāda rīcība ir pieņemama, kādi ir ētiski principi un kā reaģēt, kad sabatskolas dalībnieki stāsta savus īpašos notikumus.

Sēdēt pie Kristus kājām

“Draudzes labklājība un pat tās pastāvēšana ir atkarīga no ātras vienotas rīcības un locekļu savstarpējas uzticības. [...] Dievs vēlas, lai Viņa ļaudis būtu savstarpēji vienoti ar visciešākajām kristīgās sadraudzības saitēm. [...] Ja tu tiešām esi iestājies Kristus skolā, tad Viņš sagaida, lai tavā raksturā un izturēšanās veidā izpaustos pazemība, kas mums par priekšzīmi tik skaisti izpaužas Viņa raksturā. Tikai lēnprātīgiem un pazemīgiem Viņš dod saprašanu, tikai tiem Viņš mācīs savu ceļu.” (E. Vaita, “Liecības draudzei”, 3.sēj., 446., 449. lpp.)

Lai gan E. Vaita neraksta specifiski par sabatskolas sadraudzību, tomēr viņa raksta par sadraudzības vides nepieciešamību. “Tas, ka kāds visās lietās nepielāgojas mūsu personīgajām domām vai uzskatiem, nedod mums tiesības aizliegt šim cilvēkam strādāt Dieva labā. Kristus ir Lielais Skolotājs, un mums nav jātiesā vai jāpavēl, bet ikvienam pazemībā jāapsēžas pie Jēzus kājām, lai mācītos no Viņa. Katra dvēsele, ko Dievs darījis labprātīgu, ir kanāls, caur kuru

Kristus var atklāt Savu piedodošo mīlestību. Cik ļoti uzmanīgiem mums jābūt, lai neatņemtu kādam Dieva gaismas nesējam drosmi un tādā veidā neaizturētu starus, kurus Viņš vēlas raidīt pasaulē! Mācekļa skarbums vai vēsums pret cilvēku, kuru Kristus velk pie Sevis – līdzīgi tam, kā Jānis aizliedza darīt brīnumus Kristus vārdā – var beigties ar novirzīšanos uz ienaidnieka takas un kļūt par cēloni šī cilvēka zaudēšanai.” Autore apraksta arī Mariju, kas sēdēja pie Kristus kājām un mācījās līdz “izlēja dārgās svaigām zāles uz Jēzus galvas un mazgāja Viņa kājas ar savām asarām. Marija stāvēja pie krusta un sekoja Viņam uz klints kapu. Marija bija pirmā pie kapa pēc Viņa augšāmcelšanās. Marija pirmā paziņoja par augšāmcelušos Pestītāju.” (“Laikmetu ilgas”. Patmos: 1997, 358., 461. lpp.)

“ Katra dvēsele, ko Dievs darījis labprātīgu, ir kanāls, caur kuru Kristus var atklāt Savu piedodošo mīlestību.

Arī mūsu vietējo draudžu sabatskolās sadraudzības gaisotne var kļūt par vietu, kur mācāmies pie Kristus kājām, par vidi, kas sniedz Dieva gaismu, dod drosmi, līdzjūtību, ved tuvāk Kristum, lai pazudušais taptu atrasts un celtos liecināt par augšāmcelto Kristu.

*Andris Pešelis,
LDS Sabatskolas nodaļas vadītājs*

Izmantotā literatūra:

Sabbath school handbook.

Review and Herald, Washington DC: Sabbath school/personal ministries department, General Conference of the Seventh-day Adventists, 2010.

SĒJĒJS IZGĀJA SĒT...

“Viņš tiem daudz runāja līdzībās, teikdams: ”Redzi, sējējs izgāja sēt. Viņam sējot, cita sēkla krita ceļmalā, un putni nāca un to apēda. Cita krita akmenājā, kur tai nebija daudz zemes; tā tūlīt uzdīga, tādēļ, ka nebija dziļi zemē. Bet, kad saule uzlēca un dedzināja, tā nokalta, tādēļ ka tai nebija sakņu. Cita sēkla krita starp ērkšķiem, un ērkšķi uzauga un to nomāca. Bet cita sēkla krita labā zemē un nesa augļus- cita simtkārtīgus, cita sešdesmitkārtīgus, cita trīsdesmitkārtīgus. Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird.”” (Mt. 13, 3-9)

Nepastāvīgā Latvijas vasara tuvojas noslēgumam. Ziemāju kultūras jau novāktas, zeme no jauna uzarta un, tāpat kā lielā Galilejas Mācītāja stāstā, arī mūsu laukos atkal iziet sējēji. Ļoti pazīstama aina. Un arī stāsts par četrām augsnēm, no kurām dažas par augsnēm var dēvēt visai nosacīti, ir ļoti pazīstams. Pazīstams ir arī stāsta turpinājums, jo ne jau ar lauksaimniecības zemes analīzi Kristus šeit nodarbojas.

“Tad nu ieklausieties līdzībā par sējēju: pie ikviena, kas Valstības vārdu dzird, bet neaptver, nāk ļaunais un nolaupa, kas iesēts viņa sirdī. Šis ir tas, kas iesēts ceļmalā. Bet kas sēts akmenājā – tas vārdu dzird un to tūlīt ar prieku uzņem, bet viņā nav sakņu, un viņš ilgi neiztur. Kad nāk spaidi un vajāšanas vārda dēļ, tas tūlīt apgrēkojas. Bet kas sēts starp ērkšķiem – tas vārdu dzird, bet laicīgās rūpes un bagātības viltus to noslāpē, un viņš kļūst neauglīgs. Bet kas sēts labā zemē – tas vārdu dzird un saprot, un viņš nes augļus-cits simtkārtīgus, cits sešdesmitkārtīgus, cits trīsdesmitkārtīgus.” (Mt. 13, 18–23)

Cilvēki. Četras dažādas cilvēku grupas, kā esam parādūši domāt. Tomēr šodien palūkosimies uz minēto līdzību mazliet savādāk.

Nezinu, vai lielais Mācītājs vēlējās, lai mēs, stāstu noklausījušies, sāktu šķirot apkārtējos cilvēkus “ceļmalās”,

“akmenājos”, “ērkšķos” un “labajā zemē”. Tad tiktu pieļauts šausmīgi daudz kļūdu, jo otra sirdī mūsu cilvēcijai dabai nav ļauts ielūkoties. Vienīgā vieta, kur es drīkstu ieskatīties līdz pašiem dziļumiem, vēl vairāk – kur man ir jāieskatās, ir manis pašas sirds. Ko es tur redzu? Un ko manī redz Kristus?

“Viņam sējot, cita sēkla krita ceļmalā, un putni nāca un to apēda.”; “Pie ikviena, kas Valstības vārdu dzird, bet neaptver, nāk ļaunais un nolaupa, kas iesēts viņa sirdī. Šis ir tas, kas iesēts ceļmalā”.

Es sēžu dievnamā, un klēpī man ir atvērta Bībele. Dieva vārda sēkla krīt manas sirds augsnē, tūlīt tā dīgs... Bet – stop! Vai tā maz ir augsne? Vai tā drīzāk nav šoseja, pa kuru garām aizdārd manu problēmu kravas mašīnas un aizslīd sapņu limuzīni? Es nespēju no tā visa atslēgties, un, kad vēlāk cenšos atsaukt atmiņā dzirdētās Dieva vārda patiesības, tur nekā nav. Tukša, kaila ceļmala, kurā svilpo vējš. Kļūst skumji. Kungs, vai tāpēc Tu devi Savu vārdu, lai es tik vienkārši atļautu to nolaupīt?

“Cita krita akmenājā, kur tai nebija daudz zemes; tā tūlīt uzdīga tādēļ, ka nebija dziļi zemē. Bet, kad saule uzlēca un dedzināja, tā nokalta, tādēļ ka tai nebija sakņu”; “Bet kas sēts akmenājā, – tas vārdu dzird un to tūlīt ar prieku uzņem, bet viņā nav sakņu, un viņš ilgi neiztur. Kad nāk spaidi un vajāšanas vārda dēļ, tas tūlīt apgrēkojas.”

Te nu viņi ir – mani labie nodomi, manas ar prieku un sajūsmu pieņemtās idejas garīgajai dzīvei un draudzes darbam. Savītuši, nokaltuši, tik nožēlojami. Reiz tie bija skaisti, ātri augoši asni, bet tad nāca neizpratnes, pretestības, kritikas svelme, un tie neizturēja. Bet es taču visu biju iecerējusi tik labi! Es? Varbūt tieši tāpēc arī nekas neizdevās, ka pamatā bija manas patmīlības un godkāribas akmens, bet labo nodomu kristīgā augsnes kārtiņa tik plāna, tik

sekla. Nebija Dieva gribas stādiem kur iesakņoties, un tie nokalta. Vai mūžam būs tā?

“Cita sēkla krita starp ērkšķiem, un ērkšķi uzauga un to nomāca.”; “Bet kas sēts starp ērkšķiem, tas vārdu dzird, bet laicīgās rūpes un bagātības viltus to noslāpē, un viņš kļūst neauglīgs.”

Nepatīk man, Dievs, tie ērkšķi, nepatīk, bet vaļā no tiem es netieku! Zinu, ko nozīmē ravēt aizaugušu dārzu, kur nezāles pamazām, bet nenovēršami nomāc kultūraugus. Tiklīdz vienā stūrī beidzu ravēt, otrā tās jau atkal saaugušas, šķiet – vēl kuplākas un sulīgākas. Tāpat arī manā raksturā – rūpes, kuras nekādi nevaru uzticēt Tev, kārdinājumi, kuros atkal un atkal iekrītu... Liekas, gluži fiziski sajūtu, kā mana sirds lēnām aizaug ar ērkšķiem un dadžiem. Vai tam visam cauri vēl var izlauzties kaut kas labs?

Bet vārda sēkla joprojām krīt. Vai Tev, Dievs, nav tās žēl? Ceļmalā, uz akmenāja, ērkšķos... Vai tiešām manī ir arī kāds stūrītis labas zemes, ja Tu turpini sēt? Sēkla krīt kā cerība, un es sadzirdu Tavu balsi: “Tu esi Mans bērns ar visām savām kļūdām un trūkumiem. Tavas sirds augsnei nav jāpaliek tādai, kāda tā ir, to var pārveidot. Es tikai vēlos, lai tu uztici šo darbu Man.” Un tad es ieraugu Tavas rokas, kuras rauj ārā ērkšķus no manas sirds – tās ir sadurtas līdz asinīm. Naglu rētas no Golgātas? Bet varbūt tomēr manu ērkšķu dūrieni? Tā ir mana vaina – esmu šos ērkšķus saaudzējusi, mēģinot, bet nespējot pret tiem cīnīties. Taču Tu saki kaut ko pavisam pārsteidzošu: “Beidz savā spēkā cīnīties pret saviem grēkiem un rakstura trūkumiem, jo tā tu tos tikai pavairo. Īstenībā grēks ir vienskaitlī, izlasi Jņ. 16:9 – “*Par grēku – tādēļ, ka tie netic Man.*” Vienīgi Es zinu, kur atrodama grēka sakne un spēju to izraut. Neticība, neuzticēšanās rada atšķirtību no Manis, un no tās rodas

viss pārējais, ar ko tu tā cīnies. Atstāj to Man un uzticies! Manas rokas ir asinīs, lai tava zeme kļūtu laba!”

Bet ko man, Dievs, darīt ar manu akmenāju, kurā nekas paliekošs nespēj izaugt? Tu neatbildei uzreiz, bet tad es jūtu, ka nāk Tavs lemesis, drupinot manas paštaisnības un patmīlības klinti. Tas ļoti sāp, un es atceros vārdus: *“Tad Jēzus tiem jautāja: “Vai jūs nekad neesat lasījuši Rakstos? Akmens, ko nama cēlāji atmetuši, ir kļuvis par stūrakmeni; tas ir Kunga darbs un brīnums mūsu acīs. Kas kritīs uz šo akmeni, tas sašķīdīs, bet, uz kuru tas kritīs, to tas satrieks putekļos.”*” (Mt. 21: 42, 44) Sašķīst gabalos ir grūti un sāpīgi, bet tikai tā – dziļā savu grēku atziņā un nožēlā – manī var ienākt Kristus taisnība, tikai tā mans akmenājs var kļūt par auglīgu zemi.

Bet ceļmala? Es ticu, ka Tu, Kungs, tai ierādīsi īsto vietu, ne jau pa manas sirds tūrumu, kurā jāaug Tava vārda asniem. Un tad varēs piepildīties:

“Bet cita sēkla krita labā zemē un nesa augļus – cita simtkārtīgus, cita sešdesmitkārtīgus, cita trīsdesmitkārtīgus.”; “Bet kas sēts labā zemē, tas vārdu dzird un saprot, un viņš nes augļus – cits simtkārtīgus, cits sešdesmitkārtīgus, cits trīsdesmitkārtīgus.”

Es vēl nezinu, Dievs, kas tur izaugs: vai tā būs labība, no kuras ceptā maize paēdinās izsalkušos, vai arī tas būs koks ar krāšņiem augļiem un patīkamu, ēnainu lapotni. Es zinu tikai vienu: *“Palieciēt Manī un Es jūšos; kā zars nevar nest augļus pats no sevis, ja tas nepaliek pie vīnkoka, tāpat nevarat arī jūs, ja nepaliekat Manī. Es esmu vīnkoks, jūs esat zari. Kas Manī paliek un Es viņā, tas nes daudz augļu, jo bez Manis jūs neko nespējat darīt”* (Jņ.15: 4, 5) Bez Tevis mans augļu procents nebūs ne simts, ne sešdesmit, ne trīsdesmit – tas būs apaļa nulle. Bez Tevis mēs neko nespējam darīt. Bet ar Tevi?

“Svētīts vīrs, kas uzticas Kungam, Kungs būs viņa uzticība! Tas būs kā koks, pie ūdeņiem stādīts, pie straumēm stieps savas saknes. Tam lapotne zaļos un sausuma gads paies bez rūpēm, tas nestās dot augļus.” (Jer.17:7, 8)

Kungs, dod, lai man nekad nepietrūkst spēka palikt Tevī!

Ieviņa Bendža, Ogres draudze

Dārgums no Debesīm

Svētais Gars – Tu Esi Tas,
Kas no Debesīm nācis,
Kas Dieva vēlmi
Pie cilvēkiem veic.

Viņš, Tas Kungs,
Ar Savu Svēto Garu
Cilvēkam spējas dod,
Lai tas pildītu
Viņa darbu.

Svētais Gars ar mūsu
Dievu To Kungu
Ir vadījis cilvēku
Prātu, lai tie
Pareizo izvēli rastu,
Ko runāt, rakstīt
Un dziesmās teikt.

Dārgums, ko Dievs
Tas Kungs vēlēties sacīt,
Ir uzticēts šīs zemes ļaudīm.
Un tāpēc ir jāpatur atmiņā mums,
Ka tas viss tik un tā
No Debesīm nācis.

Regīna Melzoba

Dieva meklētāju NOMETNE

No 7. līdz 14. jūlijam Latvijā notika jau 22. Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometne. Laika prognozes solīja lietu, vēju, pat vētru, savukārt nometnes temats "Glābti, lai mīlētu" vēstīja, ka Dievs pasargās un mēs jau atkal piedzīvosim skaistāko gada nedēļu. Un Dievs bija uzticams – mēs tikām pasargāti no pārmērīga lietus, vētrām, mēs baudījām un redzējām, cik Dievs ir labs, cik ļoti viena nedēļa spēj mainīt jauniešu un bērnu dzīvi. Mēs atkal ielūkojāmies Debesīs un sailgojāmies būt tur drīzāk un redzēt tur mūsu draugus, kuri Jēzu vēl nepazīst.

Nometnē bijām aptuveni 570 cilvēki, no kuriem 305 bija bērni. Kā ritēja viņu dienas? Kā šo nedēļu redzēja klubu vadītāji? Jūsu ieskatam dažu klubu direktoru pārdomas.

Diāna Millere, Siguldas klubs „Klinšu ērgļi”

Slava Dievam par 2019. gada CM un PM nometni „Glābti!”! Milzīga pateicība ikvienam, kurš piedalījās lūgšanu ķēdē, kas iesākās jau pirms nometnes un turpinājās dienu un nakti visu nometnes laiku. Mēs ikviens jutām īpašu Dieva vadību, apsardzību un klātbūtni. Cik laba sajūta būt nometnē starp savējiem! Mums patīk kopā dziedāt, lūgt, strādāt un atpūsties, iegūt jaunas nozīmītes, iet pārgājienā, sēdēt vakarā pie ugunsкура un saulrietā vērot mākoņus.

Šogad siguldieši tika lutināti ar gardiem ēdieniem – mūsu pavārs Mārtiņš samūrēja plīti, uz kuras cepa picas un ābolu plātsmaizes, bet, gaidot ciemos Džeisonu ar ģimeni, tapa putukrējuma torte ar mellenēm.

Liels prieks par mūsu jauniešiem, kuri aktīvi iesaistās kluba darbībā. Nometnē viņi vadīja rīta Bībeles

pētišanu, gāja līdzī uz nodarbībām, pie ugunsкура lasīja misionāru stāstus un veica vēl daudzus citus pienākumus.

Mums ļoti patika nometne! Šeit tu vari labāk iepazīt Dievu, esot ciešā saiknē ar cilvēkiem un dabu.

Kristīne Kaire, Jelgavas klubs “Bebri”

Jelgavas klubam šī nometne bija raibiem notikumiem bagāta – gan labiem, gan sāpīgākiem. Sāpīgākie, bet pamācošākie notikumi ir saistīti ar kārtības noteikumu ievērošanu un vienotību, bet vislabākais notikums ir Dieva klātbūtne. Divus spilgtākos stāstus līdzdališu jums.

Viens no tiem saistīts ar mani un glābšanu. Ceturtdienas naktī, kad bija īpaši auksti, ap pulksten četriem pamodos no raudāšanas skaņas. Tā kā labi nedzirdu, mēģināju klausīties vēl. Klusums. Mēģināju gulēt, bet tas

neizdevās, jo Kāds lika man doties ārā no telts. Apstaigāju kluba teritoriju un klausījos, vai kaut kur kāds raud. Klusums. Pie sevis nospriedu – *laikam sapnis*, bet pēc brīža jau pavisam skaidri sadzirdēju no blakus telts atskanām jau dzirdēto raudāšanu. Nu gan devos pie šīs telts un palīdzēju zēnam, kurš bija pavisam nosalis. Slava Dievam, ka Viņš mani pamodināja!

Otrs stāsts saistīts ar glābšanu, ko piedzīvoja bērni. Kādai meitenei no Jelgavas kluba pazuda nauda. Viņa to pastāstīja man un savai māmiņai, jo tajā brīdī bijām kopā. Mēģināju meiteni mierināt un teicu, ka risināšu šo jautājumu direktoru sanāksmē, bet pie sevis lūdzu Debesu Tēvu. Pēc kāda laika meitenes māmiņa atnāca pie manis un izstāstīja, ka meita atradusi naudu, pētot sienāzi zālē. Atkal slavēju Dievu. Visu nometnes laiku varēja sajust GLĀBŠANU.

Pauls Roderis, Rīgas 5. draudzes klubs "Dzērvenes ar medu"

Esmu bijis sajūsmā par Ceļa meklētājiem, pat pirms pats biju klubā. Piecu gadu vecumā jau braucu līdz lielajai mācai un vecākiem uz pirmajām nometnēm. Tas mani tā aizrāva, ka nu jau trešo gadu pats esmu direktors Rīgas 5. draudzes klubam "Dzērvenes ar medu".

Ceļa meklētāji ir Īpašs Dieva misijas lauks. Dievs ir tik reāls, un nometne ir tik labs uzskates līdzeklis, lai vērotu, kādā veidā Dievs strādā. Ir jādzīvo ar acīm vaļā un skatu, kas vērsts uz Viņu, citādi Viņa darbu var neredzēt un domāt, ka to dara tikai cilvēki.

Caur šo kalpošanas darbu esmu ieguvis nešaubīgu uzticību Dievam un skaidru atbildi par to, kas man jādara dzīvē. Esmu pārlaimīgs redzēt, ka līdzīgu stāstu manis izdzīvotajam tagad piedzīvo tik daudzi Latvijas CM

klubu bērni, arī bērni no mana kluba. Redzu, kā bērni izaug par jauniešiem, kā viņi paši vada nodarbības un ir sajūsmā par to. Redzu, kā viņi atsaucas aicinājumam būt par garīgiem vadītājiem jaunākajiem bērniem un paši vēlas veidot savu dzīvi ar Jēzu. Tas ir Dieva aicinājums, tā ir Viņa īpašā misija. Mums tikai ir jābūt atvērtiem, lai Viņš var uzrunāt mūsu sirdi, mācīt mūs kļūt par labiem vadītājiem un izmantot mūs savā Ceļa meklētāju darbā.

Gunta Muceniece, Cēsu klubs "Sadraudzība"

Ceļa meklētāju nometne kā katru gadu bija īpaša! Šajā gadā šī īpašā svētība bija miers, kurš valdīja klubā un apkārtējos nometnes dalībniekos. Un kā nu ne, ja katru padarītu darbiņu apstiprināja Dieva sūtīts svētību lietuss (lietuss – simbolu valodā Bībelē – Svētais Gars).

Kamēr mūsu klubam nekādas nojumes nebija, lietuss nelija; līdzko uzcēlām nelielo nojumi un visu nolikām drošībā sausumā, nolija lietuss. Tad uzcēlām personīgās teltis, tēvi ar lielajiem pusaudžiem uzbūvēja lielo nojumi, un atkal visu apstiprināja svētību lietuss. Tik skaidri saredzamas svētības jau pašā pirmajā dienā – lieliski!

Bērni, savstarpēji sadarbojoties, vienam otru (ne skolotājiem) pamudinot, uzbūvēja lielisko atpūtas krēslu, vārtus un nosprauda robežas – tas par praktisko.

Šajā nometnē pat mazie PM bērni steidzās uz rīta un vakara sanāksmēm, lai redzētu un dzirdētu, jo viņus uzrunāja gan Glābējkomanda, gan dziedātāji, gan runātājs Džeisons. Prieks par rītos apgūto atspoguļojās Sabata spēlē, kur PM bērni ļoti ātri salika atmiņas pantus, bet puzzles likšanā vislabāk veicās lielajiem Ceļa meklētājiem. Svētības, kas gūtas nometnē, tiek līdzdalītas vecākiem. Tas bija to vērts!

CELIET

Dieva Valstību

SAVĀ TĒVZEMĒ!

Katru rītu un vakaru lielo nometnes saimi uzrunāja viesrunātājs Džeisons Harals (Jason Haral) no Norvēģijas. Viņš ir cilvēks, kurš mīl Dievu un Latviju. Šī bija trešā reize, kad viņš pats viesojās Latvijā, un pirmā reize, kad ar viņu kopā bija visa ģimene. No Džeisona svētrunām baudījām īpašas svētības un atziņu dziļumus. Piedāvājam jums sarunu ar viņu par iespaidiem, kas gūti 22. Latvijas Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometnē.

Kas tevi iedvesmoja atgriezties Latvijā jau trešo reizi?

Kopš pirmās reizes, kad apciemoju jūsu skaisto valsti, esmu bijis patīkami pārsteigts par to, kādu garīgu un dzīvu dedzību esmu redzējis jauniešos. Kad jautāju saviem latviešu draugiem, kādēļ jaunieši draudzē ir tik aktīvi un dzīvespriecīgi, man tika stāstīts par vienu no galvenajiem iemesliem – Ceļa meklētāju klubiem, kas darbojas visā valstī, un jo īpaši – CM vasaras nometni. Tādēļ, kad man lūdzta būt par nometnes runātāju, man nebija grūti pieņemt lēmumu doties atkal šurpu, jo zināju, ka būšu daļa no kā ļoti interesanta. Kad Guna (Guna Rīmane – red.) man pastāstīja, ka varu doties ar visu ģimeni, pieņemt šo lēmumu kļuva pavisam viegli!

Kādi ir tavi iespaidi par Latvijas CM nometni?

Tā bija ļoti labi organizēta nometne, kurā daudzi bija gatavi strādāt ilgas stundas, lai pārliecinātos, ka nometne būs par svētību gan Ceļa meklētājiem, gan Piedzīvojumu meklētājiem. Bija patīkami redzēt, cik ļoti liels uzvars tiek likts uz garīgo daļu nodarbībās, aktivitātēs un sanāksmēs. Bija skaidri redzams, ka šis pasākums ir ļoti izplānots, to pavadīja lūgšanas gars gan pirms tā, gan paša pasākuma laikā. Cilvēki šeit ir laipni un dāsni, mūs uzņēma patiesi jauki un arī pabaroja ļoti labi! Nometnē notika ļoti daudz kas, tomēr cilvēki ar prieku darīja visu, kas darāms, un jaunieši pavisam noteikti arī dzīvi izbaudīja šo laiku! Šī mūsu

ģimenei bija pirmā Ceļa meklētāju nometne, un mēs to visu mūžu atcerēsimies kā šīs vasaras labāko notikumu!

Kā tev šķiet, kas spēj ieinteresēt mūsu gadsimta jauniešus sekot Kristum?

Es neesmu eksperts šajā laucīnā, tomēr daži novērojumi man ir. Šķiet, ka jaunieši mūsdienās meklē kaut ko, kas ir aizraujošs un īsts. Viņi meklē jēgpilnu dzīvi, kas padarīs šo pasauli par labāku vietu jau šodien un arī nākotnē. Viņi vēlas būt daļa no lieliska stāsta. Es ticu, ka, saprotot viņu vajadzības, mēs varētu tiem pasniegt evaņģēliju tādā veidā, lai jaunieši ieraudzītu – tas, pēc kā viņi tik ļoti ilgojas, ir atrodams Bībeles apbrīnojamajā reliģijā. Varbūt būtu arī labi viņiem palīdzēt saskatīt to, ka Bībeles reliģija ir citādāka nekā tā, ko viņi redz sev apkārt vai citās draudzēs. Dievs tieši viņus aicina citiem parādīt šķīstāku, labāku dzīvi, kuru asociēt ar mūsdienu kristietību. Man šķiet, ka jaunieši arī vēlas būt daļa no labas draugu grupas, un šobrīd Latvijā, manuprāt, Ceļa meklētāju klubi lieliski aizpilda šo vajadzību jauniešu sirdīs, jo tas jauniešiem sniedz iespēju būt foršā un aizraujošā vidē, kurā nevalda alkohols, narkotikas vai cita veida bīstama uzvedība.

Ar ko Latvijas jaunieši atšķiras no citu valstu jauniešiem?

Es nevaru spriest par visiem Latvijas jauniešiem, jo neesmu saticis visus vienuviet, tomēr varu šo to teikt

par tiem jauniešiem, kurus esmu saticis. Pirms pāris gadiem Latvijas jauniešu vidū bija liela atmoda. Viņi cēlās agri, pavadīja laiku kopīgās lūgšanas un bieži vien satikās mazajās grupās. Es ticu, ka jaunieši, kuri nu jau sāk savu pieaugušo dzīvi, plauj ražu, kas tika sēta tās atmodas laikā. Daudzi jaunieši, kurus esmu saticis šeit, draudzē, zina, kas ir glābšana. Viņi zina, ko nozīmē būt piepildītam ar Svēto Garu. Viņi zina, no kā tie ir izglābti un kādēļ tie ir izglābti, viņi ir sapratuši, kas ir atgriešanās un kādēļ tā ir vajadzīga. Viņi ir evaņģēlisti un vēlas līdzdalīt labo vēsti saviem draugiem. Es neesmu redzējis šīs lietas jauniešos nekur citur, bet, jāatzīst, ka man nav liela pieredze šajā jautājumā. Mani jaunie latviešu draugi ir talantīgi, bet ne iedomīgi. Viņi ir izpalīdzīgi un strādīgi, darot to, kas ir jāpadara. Viņi uzņemas atbildību un dara jaunas un interesantas lietas. Es ticu, ka jaunieši citās valstīs arī var darīt tikpat daudz, un dažviet var redzēt, ka tas pat varētu notikt, tomēr tādi jaunieši, kuri ir gatavi uzņemties atbildību par darāmo darbu, kā tas ir Latvijas draudzēs, ir sastopami diezgan reti. “Pazemīgs talants” ir īstie vārdi, lai aprakstītu to, ko redzu Latvijas jauniešos.

Vai vari padalīties ar kādiem noslēpumiem, kā tu audzini savus bērnus Kristum? Kā viņos ielikt mīlestību pret Kristu?

Es nedomāju, ka vispār spēju atbildēt uz šo jautājumu! Mēs tik daudz kļūdāmies, un tik daudz kas mums vēl jāmacās! Tomēr ir dažas lietas, kuras šķietami sniedz labus rezultātus mūsu bērniem. Mēs cenšamies sanākt kopā uz rīta un vakara svētbriņķi tik bieži, cik bieži vien spējam. Mēs dziedam, iegaumējam Bībeles pantus, lasām Biblii. Kad esam izlasījuši, uzdodu bērniem jautājumus; dažkārt mēs

arī izspēlējam lasīto stāstu. Citreiz viņi mēģina uzzīmēt to, ko esam lasījuši. Es ticu, ka Biblii var padarīt interesantu jebkuram – daži no mūsu labākajiem kopīgajiem svētbrižiem bija tie, kad lasījām Ecehiēla grāmatu! Šovasar es jautāju Rūbenam, par ko man vajadzētu runāt bērnu sanāksmēs Norvēģijas telts sanāksmē. Viena no pirmajām lietām, ko viņš ieteica, bija Ecehiēla grāmata; un tas ir tikai tādēļ, ka viņam pašam bija interesanti to lasīt.

Vēl viena svarīga lieta ir tā, ka mūsu mājās nav televizora. Mēs cenšamies ierobežot laiku, ko bērni pavada pie ekrāna. Es ticu, ka tas mums ir ļoti palīdzējis, jo mums nav konstanti jācīnās ar pasaulīgo ietekmi, kura bombardētu mūsu bērnus, ja mēs tiem ļautu skatīties TV.

cenšamies bieži runāt par to, cik ļoti mēs mīlam Jēzu.

Regulāri lasām grāmatas par to, kā audzināt bērnus, un turpinām augt un attīstīties. Pieļauju, ka dažas no šīm grāmatām ir iztulkotas arī latviešu valodā. Mēs esam atraduši daudz labu grāmatu, kuras sarakstījuši kristieši un kuras mums palīdzējušas saprast, kā praktiski izmantot Bībeles principus savā ģimenē. Elenas Vaitas grāmatas, īpaši “Liecības draudzei”, mums palīdzēja saprast, cik ļoti katrā mūsu dzīves jomā nepieciešams Jēzus. Ja uzturam dzīvu garīgu saikni ar Jēzu, mūsu ģimenes tiek svētītas tādos veidos, kādus pat neesam varējuši iztēloties. Mēs ik dienas lūdzam pēc Svētā Gara un lūdzam par saviem bērniem gan rītā, gan vakarā. Mēs lūdzam, lai

Protams, nevaru apgalvot, ka mēs, audzinot bērnus, visu darām pareizi, bet šis ir dažas lietas, kuras praktizējam savā ģimenē un esam ļoti pateicīgi Dievam par mūsu ģimeni!

Ko tu gribētu novēlēt Latvijas Ceļa meklētājiem un Piedzīvojumu meklētājiem?

Mēs jūs mīlam! Jūs bijāt tik laipni un mīļi pret mums! Mēs jūšos redzējām Jēzus mīlestību un esam pateicīgi par to!

Jūsu CM un PM klubos, kā arī nometnē ir apslēpti brīnišķīgi dārgumi, un mēs ceram, ka jūs tos novērtējat! Varētu būt kārdinājums domāt, ka citur dzīve ir labāka, tomēr man šķiet, ka tad, kad jūs pamestu Latviju, jūs saprastu, ka esat atstājuši ko dārgu un īpašu.

Bieži uzsveru, cik ļoti es mīlu savu ģimeni. Saku viņiem, ka esmu pateicīgs par mūsu ģimeni un priecājos par katru no viņiem. Mēs ar Megiju mēģinām katram bērnam individuāli parādīt uzmanību un uzklaut, kad viņiem radušās grūtības. Šobrīd mums vēl ir daudz kur augt, tomēr šķiet, ka Dievs ir svētījis mūsu pūles, mantojot mūsu bērnu sirdis Debesīm. Esot laipni un maigi pret viņiem, kad viņi ir kā dadziņi vai arī ir noskumuši, mēs palīdzam viņiem nomierināties un parādām labāku veidu, kā tikt galā ar grūtībām.

Esmu pārliecināts, ka nekas viņos nevar ielikt lielāku mīlestību pret Kristu kā vien tas, ka mēs paši skaidri parādām, cik ļoti Viņu mīlam! Mēs

Dievs sūta Savus eņģeļus pasargāt mūsu bērnus un lai Viņš piepilda Savu plānu bērnu dzīvē pat tad, kad viņi guļ.

Ir vēl kāda lieta, ko esmu atklājuši – tad, kad bērni jūtas droši, viņu dzīves kvalitāte pieaug. Viena no vissvarīgākajām lietām mazu bērnu dzīvē ir vecāku savstarpējās attiecības. Kad bērni zina, ka viņu vecāki mīl viens otru, viņi labāk guļ, labāk uzvedas un labāk mācās. Paturot to prātā, mēs izrādām pieķeršanos viens otram arī bērnu klātbūtnē. Mums ir labas attiecības vienam ar otru, un mēs vēlamies, lai bērni to redz. Nevaru būt pilnīgi pārliecināts, tomēr uzskatu, ka tas ir palīdzējis mūsu bērniem justies droši un līdz ar to – palīdzējis viņu attīstībā.

“ Mana cerība un lūgšana par katru no jums ir, lai jūs piedzīvotu pilnīgu un atbrīvojošu glābšanu Dievā visās jūsu dzīves jomās.

Mana cerība un lūgšana par katru no jums ir, lai jūs piedzīvotu pilnīgu un atbrīvojošu glābšanu Dievā visās jūsu dzīves jomās. Dievam ir īpašs un unikāls plāns katram no jums. Viņš aicina jūs dzīvot lielisku un jēgpilnu dzīvi, piepildītu ar brīnumiem un piedzīvojumiem. Es nezinu, kurp Viņš tevi aicinās, tomēr ceru, ka tad, kad Viņš aicinās tevi palikt skaistajā Latvijā un celt Dieva Valstību šeit, tavā tēvzemē, tu atsauksies Viņa aicinājumam un turpināsi būt par gaismu apkārtējiem tur, kur tu esi!

Sagatavoja Edija Subatoviča

(Džeisons Harals ar sievu Megiju un bērniem. Attēls no “Adventist Review” 06.04.2017.)

ATKLĀSMES GRĀMATA

Dags Bačelors ir Septītās dienas adventistu sludinātājs, kristīgā medija "Amazing Facts" prezidents.

APOKALIPSES KOPSAVILKUMS, 8. DAĻA

Vai zinājāt, ka bija aizzīmogota vēsts (rakstu rullis), kas tika iedota kādam vīram, un tajā bija nāves spriedums viņam pašam? Ūrijam Dāvids iedeva vēsti, kas jānodod Joābam; tajā bija Ūrijas nāves spriedums. Lai arī viņš bija nevainīgs, viņam bija jāmirst, lai aplātu citu izdarīto grēku. Viņš nogādāja pats savu nāves spriedumu aizzīmogotā rakstu rullī. (2. Sam. 11. nod.) Jēzus, Nokautais Jērs, ir vienīgais, kam ir tiesības šo rakstu rullī (grāmatu) atvērt. Lai jūs un es varētu izprast šīs lietas, lai mums būtu nākotne, lai mēs saprastu šo vēsti, Viņam bija jānomirst. Vai saprotat šo domu? Garīgas lietas ir garīgi jāsaprot, man šī doma likās saprotama.

"Un es redzēju goda krēslu, četru dzīvo būtnu un vecajo vidū stāvam Jēru, kā nokautu..." Tas stāv, bet tas ir nokauts. Vai tad, kad Jēzus augšāmcēlās, Viņam bija rētas no nokaušanas? Jā, bet Viņš stāvēja. "...ar septiņiem rāgiem..." Rags Bībelē simbolizē varu. Kad priesteris svaidīja ķēniņu ar eļļu, tā tika izlieta no raga, tas simbolizēja Svētā Gara spēku. Daniela 8. nodaļā tautas un valstis tika simbolizētas ar rāgiem. Tātad "...ar septiņiem rāgiem un septiņām acīm..." Acis simbolizē zināšanas, atziņu. "...kas ir septiņi Dieva gari..."

Jesajas 11:2 ir uzskaitītas septiņas Gara rakstura īpašības. Ir minēta gudrība, spēks, atziņa, jūs to atradīsit Jesajas 11:2. Jēzus ietver to visu. "...kas ir septiņi Dieva gari, izsūtīti pa visu pasauli" (Atkl. 5:6). Gara dāvanas ir dotas visiem.

“Kristus ir atpircis cilvēkus no visām tautām.

"Viņš nāca un saņēma grāmatu no Tā labās rokas, kas sēd goda krēslā." (Atkl. 5:7) Šeit ir Jērs Jēzus un Kāds, kurš sēd goda krēslā. Vai jūs šajā ainā varat saskatīt Tēvu un Dēlu? Ir Jērs, kurš ņem grāmatu no rokas Kādam, kurš sēd goda krēslā.

"Kad Viņš ņēma grāmatu, tad četras dzīvās būtnes un divdesmit četri vecaji metās zemē Jēra priekšā, katrs turēdams rokā cītaras un zelta kausus, pilnus kvēpināmām zālēm, kas ir svēto lūgšanas; viņi dziedāja..." Šeit ir kvēpināmās zāles, mēs zinām, kas notiek pie kvēpināmā altāra templī. "... viņi dziedāja jaunu dziesmu, sacīdami: "Tu esi cienīgs ņemt grāmatu un atvērt tās zīmogus, jo Tu tapi nokauts un esi atpircis Dievam ar Savām asinīm cilvēkus no visām ciltīm, valodām, tautām un tautībām, un Tu esi padarījis viņus mūsu Dievam par ķēniņiem un priesteriem, kas valdīs pār visu zemi." (Atkl. 5:8-10)

Šeit atkal ir ķēniņi un priesteri, kuri bija pieminēti arī 1. nodaļā. Mēs esam ķēniņi un priesteru tauta. Vai pamanījāt, ka tas nav tikai Israēls? "No visām ciltīm, valodām..." Tas ir ļoti svarīgi ikvienam, kurš lasa, jo tad, kad nokļūsim 7. nodaļā, redzēsim, ka tur ir teikts 12 000 no 12 ciltīm.

Bet nu sāksim atvērt zīmogus! Tātad, viņi metas ceļos, viņi pielūdz, viņi saka: "Cienīgs ir Jērs." Paaugstināšana un slavēšana Atklāsmes grāmatā kļūst aizvien varenāka un plašāka, visas nākamās slavēšanas un pielūgsmes dziesmas ir varenākas nekā iepriekšējās. Visbeidzot tiek atvērti zīmogi.

6. nodaļa 1. pants: "Tad es redzēju, ka Jērs atdarīja pirmo no septiņiem zīmogiem, un dzirdēju pirmo no četrām dzīvajām būtnēm sakām [kā pērkona balsi]: nāc!" Jānis redz atklāsmi: "Es redzēju, un raugi: balts zirgs, un tam, kas sēdēja uz tā, bija šaujamais stops; viņam tika dots vainags, un viņš izgāja uzvarēdams un lai uzvarētu." (Atkl. 6:2)

Vēlāk Atklāsmes grāmatā jūs redzat jātnieku baltā zirgā, un tas ir Kristus, Viņš ir Dieva Vārds. Šis jātnieks simbolizē Dieva Vārda uzvaru pirmajos draudzes pastāvēšanas gadsimtos. Starp septiņiem zīmogiem un septiņām draudzēm pastāv paralēles. Vienā gadījumā dota draudzes garīgā vēsture, otrā – draudzes politiskā vēsture. Studējiet to tālāk paši.

3. pants: "Viņš atdarīja otro zīmogu..." Te nu ir četri apokalipses jātnieki. Šeit tie ir.

Starp citu, šo gleznoja Džo Mana Skalko, par kuru jums iepriekš stāstīju, ka viņš “nolietojis” Atklāsmes grāmatas lapas savā Bībelē (no biežās šķirstīšanas tās bija sākušas izdzist). Saprotiet, šis ir mākslinieka priekšstats, es nezinu, vai tas ir tieši tas, ko redzēja Jānis, visticamāk nē, bet šeit ir uz ko paskatīties.

Tāpat nākamais ir ugunssārtais zirgs. “Un viņam tika teikts: “Atņem zemei mieru, lai cilvēki nokautu cits citu.” Pēc tam viņam tika dots liels zobens.” (Atkl. 6:4, pārfrāzēts). Šis ir draudzes lielo vajāšanu laika simbols.

Tad Viņš atver trešo zīmogu, un Jānim tiek teikts: “nāc! Es redzēju, un raugi: melns zirgs, un tam, kas sēdēja zirgā, bija svāri rokā! Es dzirdēju kā balsi četru dzīvo būtnu vidū sakām: “Mērs kviešu par denāriju un trīs mēri miežu par denāriju. Eļļu un vīnu tu nesamaitā!”” (Atkl. 6:4, 5). Šis jātnieks simbolizē, cik dārgs ir Dieva Vārds tajā laikā. Tā kļūst ļoti maz, tas ir aizēnots. Mieži bija vislētākais ēdiens, to deva dzīvniekiem. Cilvēki parasti ēda kviešus.

7. pants: “Viņš atdarīja ceturto zīmogu...” Jūs visi esat dzirdējuši par četriem apokalipses jātniekiem, tie ir pirmie četri no septiņiem zīmogiem. “Viņš atdarīja ceturto zīmogu, tad es dzirdēju ceturtais dzīvās būtnes balsi sakām: nāc! Es redzēju, un raugi: pelēks zirgs...” Šis vārds “pelēks” (citos tulk. “palss” – ‘pelēcīgi dzeltens, bāls, iepelēks’ vai “bālganzaļš” – red. piez.)... Vai zināt, kāds izskatās asns, kad jūs atstājat kartupeli virtuvē un klāt tiek tikai nedaudz gaismas? Tas sāk dzīt šos bāli pelēkos asnus, jo nepietiek īstas gaismas, lai tie būtu zaļi. Tā ir mirona krāsa, tas šeit ir domāts. Liķa pelēks, tajā nav hlorofila. Šis bālais zirgs ir laiks draudzes vēsturē, kad ir daudz mirušo un daudz vajāšanu. Tas simbolizē vajāšanas tumšajos viduslaikos.

Tālāk Jānis raksta: “Kad Viņš atdarīja piekto zīmogu...” Šeit tiek runāts par tiem, kuri ir nokauti Dieva Vārda dēļ. Te minēti svētie, kas ir zem altāra. Cik daudzi no jums domā, ka ir cilvēki, kuri ir svēti, ir izglābti un šobrīd debesis brēc? Kurš gribētu nomirt, nokļūt zem altāra un brēkt? Cik daudzi no jums zina, ka tas ir simbols? Ir kādi, kuri mēģinājuši šo Rakstu vietu izmantot, lai runātu

par dvēseļu stāvokli pēc nāves kaut kādā šķīstītavā vai Ābrahāma klēpī, viņi to traktē burtiski, bet tas nav domāts burtiski, tas simbolizē, ka Dieva svētie, kuri šajā laikā ir cietuši, saņems atbildi. Tiesas diena nāk, esiet pacietīgi.

Kad jūs Bībelē lasāt, ka Dievs teica Kainam: “Ābela, tava brāļa, asinis brēc uz Mani no zemes” (1.Moz. 4:10), vai tas nozīmē, ka šūnas, mazās asins šūnas no zemes sauca: “Palīgā, palīgā, palīgā!”? Vai arī Dievs šeit vienkārši izmantoja metaforu, lai mēs visi saprastu – Ābela asinis bija pierādījums, ka ir nepieciešams taisnīgums?

Te ir runa par laiku, kurā notiek liela svēto vajāšana un augšup paceļas šis “brēciens” – visas Debesīs pierakstītās lūgšanas. Vai zinājāt, ka šodien varat ko lūgt, tad var pienākt jūsu nāves stunda, bet šī lūgšana ir pierakstīta un atbilde var nākt pēc jūsu nāves? Piemēram, jūs lūdzat par saviem bērniem un varbūt nomirstat pirms redzat, kā viņi tiek glābti un atgriežas pie Dieva. Vai šīs lūgšanas paliek? Vai arī Dievs saka: “Nē, tu nomiri, tagad šīs lūgšanas ir izdzēstas!”? Ja jūs nomirstat ticībā, Viņš šīs lūgšanas ir pierakstījis, vai ne tā?

Un tā, šie ir svētie cauri visiem laikiem, viņu lūgšanas ir zem altāra. Kas bija zem altāra? Svēto lūgšanas. Mēs to tikko lasījām, vai ne tā? Te ir runāts par viņu lūgšanām pēc taisnības, attaisnojuma un izglābšanas. Zem altāra nav bars dvēseļu, kuras brēc. Tas ir simbols. Vai tas ir skaidrs?

Tiek runāts par svētajiem, un tad vēstījums pāriet pie ļaunajiem, kuri vaimanā. 6. nodaļas 12. pants: “Un es redzēju, kad Viņš atdarīja sesto zīmogu, tad notika liela zemestrīce, saule tapa melna kā saru maiss...” Starp citu, šajā vēstures laikā bija liela zemestrīce. “...viss mēness tapa kā asinis, debess zvaigznes krita uz zemi, kā viģes kokam, stipra vēja kratītam, krīt negatavi augļi. Un debess savēlās kā grāmata, ko satin...” Vai zināt, ko es jums gribētu pastāstīt? Mēs šobrīd dzīvojam starp 13. un 14. pantu. Daudzas no šī lietām jau vēsturē ir notikušas. Lielā zemestrīce; tumšā diena; mēness, kas izskatījās pēc asinīm; zvaigznes krīt no debesīm... Vēsturē skatoties, šīs lietas

ir notikušas, un Dieva ļaudis, Viņa draudze to skaidri varēja redzēt.

Bet galā, kad nāks Jēzus, “debesis savelsies kā grāmata [rakstu rullis]”. Šīs lietas notiks ātri viena pēc otras. “...un visi kalni un visas salas tika izkustinātas no savām vietām.” Redzot mūsdienu zemestrīces, tas liek aizdomāties. Šeit vaimanā ļaunie: “Zemes ķēniņi, varenie...” Pēc pasaules uzskatiem. “...virsnieki un bagātie, stiprie...” Citiem vārdiem, cilvēki, kuriem bija vara šeit lejā, uz zemes, kuri vajā Dievu – Viņa draudzi. “...un katrs vergs un brīvais paslēpās alās un klinšu aizās...” Vai šie ir izglābtie vai pazudušie, kas slēpjas? Svētie nebēgs, šī ir viņu svētā cerība; šeit vaimanā ļaunie, “...sacīdami kalniem un klintīm: “Krīti uz mums, apslēpiet mūs no Tā vaiga, kas sēd goda krēslā, un no Jēra dusmām. Jo atnākusi Viņu lielā dusmu diena! Kas varētu pastāvēt?”” (Atkl. 6:12-17)

Parasti, kad jūs murgojat un redzat kādu briesmoni vai jums ir no kaut kā bail, tad tas ir no kā tiešām briesmīga. Zinu, ka ir cilvēki, kuri ir šausmās no čūskām. Atceros, pirms daudziem gadiem (es to neiesaku, bet tas bija sen) es aizgāju noskatīties filmu “Žokļi”¹. Toreiz es nepiederēju draudzei. Esmu nīrējs, un man bija bail pat iet baseinā Palmspringsā², jo, galu galā, lielā baltā haizivs ir biedējoša. Ir arī cilvēki, kuriem ir bail no zirnekļiem, lāčiem, no daudz kā cita. Bet es nekad neesmu dzirdējis, ka kāds teiktu: “Man ir bail no jēriem. Man ir tik ļoti bail no jēriem.” Vai tas neizklausās pretrunīgi – “Jēra dusmas”? Jēri tiek uzskatīti par vismīlīgākajiem un maigākajiem radījumiem. Bija kāds bērnu raidījums, kurā darbojās rokas lellīte Jēra izskatā, tas bija sen... Tas bija nevainīgi, tas bija mīlīgi. Bet šeit runā par “Jēra dusmām”. Kādēļ Jēzus, kādēļ Viņš tā ir attēlots? Tādēļ, ka mēs redzam – Dievs deva Savu Jēru, Savu Dēlu, lai visi varētu tikt glābti; Dievs izlēja Jēzus asinis, lai izglābtu pasauli, lai ikviens, kas Viņam tic, tiktu glābts. Pēc tam, kad esam samīdījuši šo upuri, ja atsakāmies no Jēra žēlastības un Jēra upura, ja atsakāmies no visa labā, ko dod Jērs, vienīgā palikusī lieta ir Jēra tiesa. Un jūs saprotat – grēka

¹ Šausmu filma, kurā cilvēkiem uzbrūk liela haizivs.

² Pilsēta Kalifornijā, ASV.

alga nav tikai nāve, tas ir sods jeb dusmas *un* nāve. Jēra dusmas parādās vēlāk, septiņās mocībās, kuras tiek izlietas.

Te attēlotas šīs divas cilvēku grupas. Viena, kas tiks izglābta, un Dievs saka: “Jūs būsiat attaisnoti.” Un tad uzreiz ir vajātāji. Sākumā vajātie, tad vajātāji. Pēdējām dienām nākot tuvāk, jūs saprotat, ka ikviens uz zemes būs vienā no šīm grupām. Uz vienu grupu dusmosies visa pasaule, viņi tiks vajāti, viņiem būs Dieva zīme, bet viņi tiks izglābti. Dievs ir apsolījis: “Turieties, jūsu lūgšanas tiks atbildētas.”

Tad ir otra grupa, kuri dzīvo pasaulei šodien un nedomā par mūžību, tie ir ļaunie, viņi ir vajātāji, viņiem būs zvēra zīme. Kad mēs nokļūsim nākamajā sadaļā, tur būs aprakstīti tie, kuri dzied kristāla jūras malā, kuri ir atpirkti, uzvarētāji, 144 000.

Vai nu jūs esat iedrošināti, cerams – iedvesmoti, iekārdināti vairāk pētīt šo grāmatu? Es tā ceru. Tā palīdzēs uzzināt, kas mūs gaida nākotnē.

Jēzus teica: “Noliktais laiks ir tuvu. Svētīgs tas, kas lasa, un tie, kas klausās pravieša vēstījuma vārdus un tur to, kas šeit rakstīts” (Atkl. 1:3). Es gribu piepildīt visas trīs lietas – es gribu lasīt, gribu klausīties, gribu turēt [ievērot, pildīt]. Draugi, vai jūs arī? Tiem, kas to darīs, ir paredzētas svētības. Tagad lūgšim pēc šīm svētībām!

Mīlais Kungs, Tēvs! Tu esi cienīgs, cienīgs ir Jērs, un mēs pateicamies, ka mums ir dota priekštiesība Tevi pielūgt. Tu esi cienīgs. Un, Kungs, mēs lūdzam, lai mēs varētu dzīvot dzīvi, kas ir par godu Tev. Mēs lūdzam, Kungs, lai mūsu acis ir atvērtas, lai varam izšķirt, redzēt, kas šobrīd notiek. Šīm lietām kādreiz ir lemts pienākt, lemts piepildīties. Mēs

zinām, ka šobrīd esam pietuvojušies vislielāko Atklāsmes grāmatas notikumu piepildījumam. Lūdzam, pamodini mūs šajā laikā, kurā mēs dzīvojam, palidzi mums uzcelties no mūsu remdenā stāvokļa, dod saņemtu acu zāles, lai mūsu acis būtu atvērtas, baltas drēbes, lai varam tikt apģērbti, un zeltu, lai varam būt bagāti. Svētī mūs, Kungs, lai šajā grāmatā rakstītais nav tikai simboli, bet gan realitāte mūsu dzīvē!

Esi ar ikvienu! Lūdzu, lai Tu mūs piepildi ar Savu Garu, svētī mūs ar Savu klātbūtni. Un vēlreiz – mēs pateicamies par Tavu labestību, palidzi mums būt gataviem, kad Jērs nāks. Jēzus Vārdā mēs to lūdzam, amen!

*(Turpinājums septembra numurā.
Tulkoja Anna Rozenberga)*

Mātes liecība

Fiziskā un garīgā veselība, strādājot dārzā, ir īpaša svētība no Dieva, kas mums iemāca daudzas lietas. Šoreiz Veselības sadaļā – liecība.

“Tieši tās lietas, no kurām cītīgi centos izvairīties, izrādījās tās, kas man deva visu, ko biju meklējusi, un vēl vairāk.” (Eimija Peršina)

Es apmeklēju Medicīnas misionāru koledžu. Kādas mācību stundas nosaukums bija “Patiesa izglītība”. Mūsu mācību grāmata bija Elenas Vaitas “Audzināšana”. Tajā es uzzināju, ka patiesas izglītības pamats ir zemkopība. Lasot mana sirds dega, un es tiku pārliecināta par zemkopības svarīgumu, tomēr līdz galam vēl netiku izmainīta. Kad mācību kursu pabeidzu, uguntiņa izdzisa. Sēkla bija iesēta, bet mazais augs manā sirdī tika dzīves rūpju nomākts. Man pietrūka neatlaidības vai vēlmes uzsākt dzīvi, kas sevī ietvertu dārzkopību. Redziet,

kad uzaugu, es netiku mācīta būt strādīga vai disciplinēta (zemkopībai nepieciešamas abas šīs lietas). Uzaugu pilsētā kopā ar strādājošu māti. Kad pati kļuva par māti, man bija ļoti grūti izjust prieku vienkāršajos mājas dzīves darbos, meklēju katru iemeslu, lai dotos prom no mājām. Tāpat es izvairījos no dārza, teicu sev: “Man nav laika!”, tomēr tas bija tikai aizbildinājums, es vienkārši negribēju turp doties. Bet Dievs ir tik uzticams! Viņš mani izveda cauri apstākļiem, kas mani nopietni pārbaudīja, un ļāva iemācīties strādīgumu un disciplinētību un patiesi to izbaudīt. Tagad man tā patīk manu mājas darbu vienkāršība!

Pirms dažiem gadiem Učipainas (Uchee Pines) dzīvesveida centrā Alabamā, kur dzīvoju kopā ar ģimeni, tika noturēts Patiesas izglītības un zemkopības seminārs. Tur iepazinās ar brāli Bobu Jorgensonu un citiem adventistu lauksaimniekiem. Kad viņi runāja, mana sirds atkal

sāka degt. Vienā no sanāksmēm jaunieši liecināja par to, kāpēc viņiem patīk dārzkopība. Klausoties guvu pārliecību, ka aplaupu savu četrgadīgo meitu, nedodot viņai iespēju iepazīt dārza darbus. Šīs sanāksmes mani dziļi aizkustināja, sapratu, ka kaut kas ir jāmaina. Labprāt apgalvotu, ka pēc semināra izmaiņas notika uzreiz, tomēr tā tas nebija. Laiku pa laikam padarīju kādu neregulāru darbu ārā, tomēr turpināju ļaut šīs dzīves rūpēm nomākt mazo nabaga stādīņu, kas centās augt manā sirdī. Tomēr Dievs nepadodas! Viņš turpināja padziļināt manu pārliecību, ka jādodas laukā kopā ar meitiņu. Visbeidzot vilkme kļuva tik spēcīga, ka nespēju tai pretoties.

Pirms diviem gadiem rudenī devos uz mūsu dārza pleķīti. Tas bija aizaudzis ar nezālēm, kas garumā pārsniedza mani pašu. Sāku tās kaplēt. Man nebija sapratnes par to, ko daru. Apzinos, ka varēju izmantot

kādus mehāniskus līdzekļus, lai darbu padarītu vieglāku, bet tolaik pratu paņemt vien kādu neidentificējamu rīku (man šķiet, kaut ko līdzīgu kaplim) un ķerties pie darba. Roku darbs bija tieši tas, kas man bija vajadzīgs. Katru reizi, kad apstājos, sajutos piepildīta. Labi atceros dienu, kad pabeidzu kaplēt nezāles. Stāvēju tur ar savu darbarīku, skatoties uz dārzu, un sāku raudāt. Teicu Kungam: “Es nezinu, ko daru. Lūdzu, iemāci man, ko darīt ar šo dārza gabalu! Gribo būt gatava palīdzēt citiem “mazajā bēdu laikā!”¹ Gribo, lai mana ģimene izdzīvo šo laiku!” Sajutu, ka mani pārņem miers un pārliecība, ka Dievs man palīdzēs.

“Es tevi mācīšu un rādīšu ceļu, pa kuru tev jāstaigā, Es tev došu padomu, turot Savu mīlošo aci pār tevi.

Nesen dzirdēju kādu lauksaimnieku sakām kaut ko, kas mani dziļi aizkustināja. Viņš teica, ka lauksaimniecības mērķis ir daudz lielāks nekā tikai sagatavošanās “mazajam bēdu laikam”. Esmu atklājusi, ka viņam ir taisnība. Kad esmu laukā un ravēju, es sarunājos ar Dievu, tas ir kā svētbridis. Apbrīnojami, ka, darot to, kas man agrāk ļoti nepatika, tagad saņemu tik lielu mieru un prieku! Mans dārzs ne tuvu nav gatavs mūs uzturēt laikā, kad nevarēs ne pirkt, ne pārdot (sk. Atkl. 13.nod.), bet, Dievam mani velkot Sev tuvāk, piedzīvojumi ar Viņu māca, kā man patiesībā jāsagatavojas priekšā stāvošajiem pārbaudījumiem. Lai tas būtu liels pārbaudījums rīt vai kaut kas, kas nāks pēc pieciem gadiem, es vispirms meklēju Dieva valstību un Viņa taisnību, atrodoties savā dārzā. Es zinu, ka visas “citas

¹ Bēdu laiks pirms pārbaudes laika noslēguma.

lietas” – zināšanas, kā dzīvot no lauksaimniecības un palīdzēt arī citiem darīt tāpat – man tiks iedotas.

Vēl kāda brīnišķīga lieta notika tad, kad es “noķēru” lauksaimniecības garu – arī mans vīrs to “noķēra”! Pēc tam, kad dārziņu biju attīrījusi no nezālēm, viņš iedvesmojās uztaisīt prieku žogu. Pēc tam viņš ērtā attālumā blakus dārzam uzbūvēja dārza instrumentu šķūni. (Tas bija viņa pirmais būvprojekts, ko vīrs apguva, skatoties pamācību kanālā *YouTube*). Manai meitai tik ļoti patika viņam palīdzēt! Arī vīrs tagad daudz laika pavada dārzā. Meita bieži izsaucas: “Kā man patīk, kad visi esam kopā dārzā!”

Vecāki, jūs zināt, cik grūti ir panākt, lai bērni ēstu dārzeņus. Dārzkopība var apbrīnojami izmainīt bērnu uztveri attiecībā uz pārtiku. Mana meita tagad ēd redīsus un dilles, ko agrāk nekad neēda, tāpēc ka tie nāk no mūsu dārza. Viņu sajūsmīna iespēja pagaršot pašu izaudzēto. Ir apbrīnojami vērot, kā Svētais Gars sadarbojas ar mani, kad strādāju pie savas meitas sirds. Agrāk mēdza notikt tā, ka jau pēc dažām dārzā pavadītām minūtēm viņa sāka sūdzēties, novērsa uzmanību vai gribēja pārstāt darbu. Bet Kungs ir mainījis manu sirdi, lai es kļūtu pacietīgāka pret meitu. Piemēram, ja laukā bija kaut mazliet karsts un tas lika viņai sasvīst, meita uzreiz sāka sūdzēties. Es mācos nosūtīt Dievam lūgumu, lai Viņš palīdz man saprast, ko darīt, un Viņš atbild! Tagad meitai izdodas arvien labāk paciest karstumu un sviedrus. Kādā citā nesenā cīņā gribēju, lai viņa palīdz man izravēt noteiktu vietu dārzā, bet meita iecirtās un teica: “Nē, es gribo ravēt tur!” Viņas izvēlētajā vietā nezāļu tikpat kā nebija. Viņa gribēja vieglāko daļu! Bet vai mēs visi ar to necināties? Es tikai izteicu kļūdu lūgšanu. Pēkšņi viņa pateica, ka jāaizskrien līdz mājai, tad atgriezās ar darba cimdēm un sāka man palīdzēt tieši tur, kur sākumā lūdzu to darīt. Biju sajūsmā, un viņas seju rotāja plats smaids. Citā reizē, kad meita pārstādīja augus, es dzirdēju viņu maigā balstiņā ar tiem sarunājamies. Kad meita pamanīja, ka skatos uz viņu, tad paskaidroja: “Tas tāpēc, ka es tos mīlu, tie ir kā mani bērniņi!” Tas mani patiešām uzjautrināja, un es

slavēju Dievu, ka dod viņai mīlestību uz augiem.

Savulaik mēdzu darīt visu iespējamo, lai izvairītos no strādāšanas, smaga darba un disciplīnas. Tā vietā ilgojos pēc pasaulīgiem priekiem, nesaprotot, ka izvairo tieši no tā, kas man vajadzīgs un kas nesīs man patiesu prieku, apmierinājumu un mieru. Tagad, kad veicu savus mājas pienākumus, Dievu izjūtu tik tuvu, īpaši dārzā! Agrāk biju atkarīga no narkotikām, un narkomāni vienmēr meklē nākošo iespēju dabūt kaifu. Bet tā sajūta, ko saņemu no dārza darbiem, un tas, kā jūtos, tos pabeidzot, ir labāks par jebkurām pasaulīgām baudām. Tas dod man enerģiju un skaidru prātu. Es tagad daudz labāk pieņemu lēmumus un jūtos tik laimīga. Tās ir arī apbrīnojamas zāles, kas ārstē depresiju. Dievs mūs radija dārzam un dārzu – priekš mums. Kad atgriežamies pie Viņa sākotnējā plāna, atklājam patiesās zāles visām emocionālajām sāpēm. Esmu izmēģinājusi visu, ko piepildījuma un laimes meklējumos piedāvā pasaule, tomēr tieši tās lietas, no kurām cītīgi centos izvairīties, izrādījās tās, kas deva visu, ko biju meklējusi, un vēl vairāk. Kungs sola piepildīt Savu apsoliņumu izmainīt jūsu un jūsu bērnu sirdis, lai jums visiem patiktu darbs dārzā. Viņš var dot jums ilgas pēc dārza darbiem. Viņš apsola mācīt jūs un palīdzēt jums pacietīgi mācīt jūsu bērnus. Nepārstāji pētīt tā lūgt, Viņam patīk atbildēt uz šīm lūgšanām! Viņš to darīja manā labā, un es zinu, ka Viņš to darīs arī jūsu labā. Lai Dievs svētī jūsu dārzkopības ceļojumu kopā ar Viņu! “Es tevi mācīšu un rādīšu ceļu, pa kuru tev jāstaigā, Es tev došu padomu, turot Savu mīlošo aci pār tevi.” (Ps. 32:8 NIV)

Emija Peršina (Amy Pershin) kopā ar vīru un meitu dzīvo un strādā Učpains (Uchee Pines) institūtā Sīlā (Seale), Alabamā. Viņa gūst prieku no tā, ka ir mājsaimniece, bet ir iesaistījusies arī dažādos medicīnas misionāru projektos.

(No “Roots Magazine”, Summer 2017, Vol 2, No 1, 18. lpp., tulkoja Eva Šmideberga)

JŪS ESAT ZEMES SĀLS

„Jūs esat zemes sāls” (Mateja 5:13) – tā Kristus sauc Savus bērnus, piešķirdams tiem īpašu uzdevumu. „Sāls jāsamaisa ar uzglabājamo vielu; lai tā saglabātos, sālīm tajā jāiespiežas un tā jāpārņem. Tieši tāpat savstarpējā saskarsmē cilvēkus sasniedz Evanģēlija glābjošais spēks. Viņi netiek glābti masveidā, bet katrs individuāli. Personiskais iespaids ir spēks, tāpēc mums jātuvojas tiem, kuriem vēlamiem palīdzēt.” (Elena Vaita. “Domas no svētību kalna”)

Madara Daukste, aktīva un enerģiska jaunie, bija devusies uz Ungāriju, lai pagājušajā mācību gadā strādātu Rackeves adventistu draudzes skolā par angļu valodas skolotāju. Rackeves draudze ir kā sāls vietējā sabiedrībā, aizsniedzot cilvēkus un palīdzot viņiem viņu vajadzībās. Madara ir priecīga, ka varēja iesaistīties vietējās draudzes aktivitātēs. Piedzīvotajā viņa labprāt dalās ar jums!

Kas Tevi pamudināja doties uz Ungāriju?

Manā sirdī vienmēr bijusi vēlme doties kādā misijas braucienā vai brīvprātīgajā darbā. Vienmēr baidījos un nedaudz šaubījos, kā tas būs – uz veselu gadu aizbraukt, pamest mājas, darbu, ģimeni, draugus, līdz Dievs vairākus gadus pēc kārtas uzrunāja un beidzot arī nokārtoja visu, ka man izdevās aizbraukt. Pirms gada ar Albertu Truci un Gustavu Latgali bijām isā misijas braucienā uz Āfriku, un man likās, ka tas arī būs tas misijas brauciens, kurā mana sirds ilgojusies braukt. Bet tur satiku kādu draudzes

locekli no Ungārijas, un viņš mani uzaicināja doties uz viņa draudzes nelielo skolu uz veselu gadu pasniegt angļu valodas nodarbības bērniem. Viss notika ļoti ātri – šo aicinājumu saņēmu pagājušā gada jūnija beigās un septembrī jau bija jābrauc. Dievs parādīja, ka tas ir īstais ceļš, kurp doties, un es pilnīgā pašāvībā un mierā devos uz Ungāriju.

Ko Tu dariji Ungārijā? Vai tas bija brīvprātīgā darbs?

Jā, darbs, ko dariju, bija brīvprātīgā darbs. Mācīju angļu valodu nelielā adventistu skolīnā vienā no Ungārijas pilsētām,

Dievs parādīja, ka tas ir īstais ceļš, kurp doties, un es pilnīgā pašāvībā un mierā devos uz Ungāriju.

aptuveni 40 kilometru attālumā no Budapeštas. Mana galvenā atbildība – būt par skolotāju skolēniem vecumā no 9 līdz 14 gadiem. Klasītes bija mazas, maksimālais bērnu skaits – astoņi, līdz ar to strādājām tā, kā katram bērnam vieglāk, un man bija iespēja redzēt katra bērna vajadzības, līmeni un saprast, kā ar viņu strādāt vislabāk. Vēl viena no manām atbildībām bija noorganizēt angļu valodas klubu vietējiem vidusskolniekiem reizi mēnesī. Tur tikāmies un angļiski runājāmies par dažādām tēmām, sākot ar angļiski runājošo valstu tradīcijām un beidzot ar Bībeles glābšanas stāstu.

Mani pie sevis mīļi uzņēma viena no draudzes ģimenēm, bija iespēja veselu gadu pa īstam iestties ungāru ikdienā, kultūrā un dzīvesveidā, kā arī dzīvot ģimenē, iegūt jaunus brāļus un māsas.

Kas ir vērtīgākais, ko guvi no šīs pieredzes?

Tas ir labs jautājums. Domāju, ka to ar katru dienu vēl vairāk un vairāk sapratīšu un varbūt pat tikai pēc gadiem redzešu, kā Dievs caur šo braucienu mani ir ietekmējis un lietojis. Pašlaik skaidri zinu, ka šis brauciens bija kā atbilde no Dieva uz sapni, piedzīvojumu, kuru ilgi baidījos realizēt. Būt uz gadu prom no savas ierastās vides, draugiem, draudzes un ģimenes nebūt nav viegli. Esi iemests citā kultūrā un pilnīgi citā

valodā, kas nelīdzinās nevienai citai un kuru nav tik viegli iemācīties pāris mēnešos. Jēzus šajā laikā kļuvis vēl tuvāks Draugs un vēl mīlāks Tēvs! Bijis tik daudz neskaitāmu mirkļu, kur valodas barjeras dēļ nav bijis iespējams komunicēt, bet Jēzus kaut kā palīdzējis tikt galā. Reiz naktī bija jābrauc pašai mājās no Budapeštas. Tolaik Ungārijā notika daudz ceļa remontu, un ceļš izrādījās divreiz garāks; es biju aizmirsusi izmainīt eiro uz forintiem, nakts vidū grūti to izdarīt vietā, kas nav pilsētas centrs. Bet Dievs parūpējās, lai ceļā satieku jaukus cilvēkus, kuri nogādāja mani mājās. Ir bijušas vairākas tādas situācijas, kurās pilnīgi skaidri zinu – Dievs iejaucās un palīdzēja. Bija skaisti piedzīvot Viņu tā ik dienas!

Tāds liels praktisks ieguvums ir bērni, kuriem mācīju angļu valodu. Bērni, kuri sākumā pat nesaprata, ko viņiem saku, beigu beigās pēdējos mēnešos nāca paši ar mani angļiski runāties. Iespēja piedzīvot tādu izaugsmi sildīja sirdi un iedvesmoja mani pašu, jo parādīja, ka pūles un ieguldītais darbs jebkurā jomā pēc laika nes rezultātus.

Ko vērtīgu varam mācīties no ungāru adventistiem? Kā viņi veic misijas darbu?

Ungāri, manuprāt, ir mazliet līdzīgi latviešiem – tāda ieturēta, bet sirsnīga tauta. Taču draudzes darbā viņi spēj uzņemties risku. Piemēram, noorganizēt draudzes telpās skoliņu

draudzes bērniem un aicināt uz to arī bērnus no pilsētas ir liels izaicinājums un risks. Tas prasa gan vecāku, gan visas draudzes nodošanos. Mani iedvesmoja šīs nelielās draudzītes (50 draudzes locekļi) gatavība darīt šo darbu. Nevieni ar to skaļi nelielās, bet visi iesaistās un palīdz, kā vien var un kad vien var. Tāpat viņi organizē ļoti daudz nometņu. Visa vasara paiet nometnēs – sākot ar jūnija vidu līdz pat augusta beigām. Mūsu draudze organizēja angļu valodas nometni bērniem no vietējās ģimnāzijas, uzaicinājām vēl piecus brīvprātīgos no ārzemēm, kuri labi pārvalda angļu valodu un spēj strādāt ar bērniem un pusaudžiem, un uz nedēļu piedāvājām veselu programmu, kurā runājām par tādām būtiskām tēmām kā karjera, ģimene, atkarības, sports, veselība u.c., tad kopīgi skatījāmies, ko viņi par to domā, ko pasaule domā par to un ko par to saka Bībele. Tas viss, protams, angļiski. Kādēļ tik ļoti uzsvērtā angļu valoda? Jo Ungārijā ir zems angļu valodas zināšanu līmenis, bet augstskolas prasība, lai skolēns pēc vidusskolas tiktu budžeta grupā, ir B2 līmenis angļu valodā. Ja tāda nav, augstskolu absolvēt var, bet bez diploma. Līdz ar to šī visiem jauniešiem ir ļoti aktuāla vajadzība, kuru neviens cits nenodrošina. Adventistu draudze to redzēja un izlēma rīkoties. Šovasar šī nometne bijusi par lielu svētību. Citas nometnes, ko Ungārijas adventistu draudžu

savienība organizē, ir nometnes jauniešiem, sporta nometnes un arī iedvesmojošas nometnes jauniešiem, pieaugušajiem, pat senioriem, kā arī bērniem, protams, atsevišķi izdalot Piedzīvojumu meklētāju un Ceļa meklētāju nometnes. Viņi rīko nometnes cilvēkiem no malas, kurās var aicināt savus draugus, kolēģus, kaimiņus. Vasara adventistu draudzei Ungārijā ir viens no aizņemtākajiem laikiem. Pirms vairākiem gadiem UDS iegādājās zemi un nometnes vietu, līdz ar to viņi visu organizē vienā vietā un ir aprikojuši šo vietu tā, lai tā spētu uzņemt simtiem cilvēku. Redzu, ka viņiem tas ir bijis milzīgs darbs, ilgi lolots, Dieva piepildīts un svētīts sapnis, jo visu iepriekš minēto viņi spēj paveikt tikai tādēļ, ka viņiem ir vieta, kur to darīt. Nevaru vien sagaidīt jaunas ziņas par Dieva varenajiem darbiem nākotnē pie mūsu brāļiem un māsām Ungārijā!

Skaidri zinu, ka šis brauciens bija kā atbilde no Dieva uz sapni, piedzīvojumu, kuru ilgi baidījies realizēt.

Angļu valodas prasme jauniešiem ir ļoti aktuāla vajadzība Ungārijā. Adventistu draudze to redzēja un izlēma rīkoties.

Lūgšana par kaķi

*Inta Priede,
Anitra Roze,
Emīlija Trubeckaja*

Sveiks, draugs! Daudziem no mums mājās ir kāda dzīva radība, par ko rūpējamies un ko no sirds esam iemīlējuši – suns, kaķis, putniņš, bruņurupucis, zivtiņa vai kāds cits dzīvnieciņš. Iespējams, tev ir gadījies piedzīvot bēdīgo brīdi, kad tavam mīlulim notiek nelaime – tas ir pazudis, aizklīdis prom no mājām, saslimis vai cietis negadījumā. Vai varam lūgt par savu putniņu vai kaķīti, vai arī Dievam šīs lūgšanas šķiet pārāk mazas? Par to lasi šīs reizes stāstā!

„Mamm, nāc ātri! Bils tikko sabrauca Toru. Pasteidzies!” skriedama iekšā pa durvīm, Perija gandrīz paklupa pret žurnālgaldiņu. Viņa bija bez elpas, pārbijusies un tik tikko spēja parunāt.

Mamma nometa trauku lupatu uz galda malas un steidzās nopakaļ Perijai, kura jau bija izskrējusi no istabas. Tors gulēja uz sāniem, saspiests un nekustīgs. Ģimenes dārgais mīlulis – skaistais Siāmas kaķis.

Piecpadsmitgadīgais Bils, nometies zemē uz rokām un ceļiem, bēdīgi skatījās uz savu mazo draugu. Negadījums bija noticis brīdī, kad Bils centās pieāķēt pikapam treileri, ko gatavoja braucienam uz draudzes nometni.

„Mamm, viņš vēl elpo. Ko mēs varam darīt?” Bils jautāja.

„Atnes kartona kasti. Vajadzēs nogādāt Toru pie vetārsta,” mamma, mēģinot saglabāt mieru, sacīja tik mierīgi, cik vien spēja.

Bils jau bija atradis kasti, vēl pirms mamma par to ieminējās. Viņš novilkā kreklu un ieklāja kastē, lai uz tā varētu noguldīt Toru. Mamma, Bils un divpadsmitgadīgā Perija uzmanīgi palika rokas zem mīkstā, mazā ķermenīša un ļoti maigi iecēla kaķēnu kastē.

„Braul tu, mamm,” Bils sakostiem zobiem teica. „Es vairs nekad

nebraukšu.” Viņš ierāpās pasažieru sēdekli un uzmanīgi novietoja klēpī dārgo kasti.

Kādu brīdi neviens nerunāja. Tad Perija noslaucīja acis un degunu piedurknē un paliecās uz priekšu.

„Mamm, tā nebija Bila vaina,” viņa čukstēja. „Viņš virzīja mašīnu atpakaļ pavisam lēnām un uzmanīgi, bet Tors izskrēja no rožu krūma apakšas tieši pie aizmugurējiem riteņiem.”

Viņa atkal sāka šņaukāties. Mamma pasniedzās un uzlika roku Perijai uz pleca. „Es zinu, mīlā, Bilu neviens nevaino.”

Divpadsmit jūdzes pie vetārsta vilkās veselu mūžību, bet beidzot viņi bija klāt. Mamma un Perija izkāpa no mašīnas kopā ar Bilu, kurš uzmanīgi nesa kasti. Kad sieviete reģistratūrā ieraudzīja kaķi, viņa to tūlīt aiznesa uz pārbaudes istabu. Ārsts rūpīgi izmeklēja Toru, veica dažus rentgena uzņēmumus un tad izgāja parunāt ar noraizējušos ģimeni.

„Jūs kaķis ir nopietni cietis,” viņš līdzjūtīgi teica. „Viņam ir iekšējs ievainojums un daudz salauztu kaulu. Izredzes ir minimālas, bet, ja jūs vēlaties, lai mēģinu, es darīšu visu, ko varēšu. Šobrīd viņu ārstēt iespējams vienīgi ar šoka terapiju.”

„Lūdzu, dariet, ko vien varat, dakter! Mēs viņu ļoti mīlam,” mamma atbildēja.

Mājupceļā neviens nerunāja ne

vārda, bet vismaz brauciens likās daudz īsāks. Dažas minūtes pēc tam, kad viņi bija sasnieguši mājās, grantētajā pagalma ceļā iegriezās tēta mašīna. Viņi dzirdēja aizcērtamies mašīnas durvis un tēta balsi, kura sauca: „Halo! Kur visi palikuši? Vai esam gatavi braukt?”

Tiklīdz tētis ienāca dzīvojamā istabā, Perija metās viņa rokās ar izmisuma pilnu saucienu: „Tētuk, Tors ir ļoti ievainots, viņam ir ļoti, ļoti slikti! Viņš ir pie vetārsta un var nomirt!” Meitene piespieda seju tēta plecām un izplūda asarās.

Tētis jautājoši paskatījās uz mammu, un mamma viņam visu sīki izstāstīja.

„Vai mums tiešām vajadzētu braukt uz nometni?” mamma jautāja. „Notikušais nedos bērniem mieru visu nedēļas nogali.”

„Mēs nevaram braukt! Mums ir jāpaliek mājās, lai zinātu, kā Toram iet,” Perija sauca. Bils apstiprinoši pamāja.

„Labi, bērni, jūs uzvarējāt,” tētis teica. „Mēs paliksim mājās.”

Visa ģimene kopā pagatavoja kartupeļu zupu vakariņām, bet neviens nejutās izsalcis.

„Tuvojas saulriets,” tētis ierunājās drīz pēc tam, kad trauki bija nokopti. „Noturēsim vakara svētkus.”

Tiklīdz visi bija paņēmuši savas Bībeles un iekārtojušies, Perija

jautāja: „Mamm, vai mēs varam lūgt par Toru? Jēzus taču mīl arī mazus kaķus, vai ne?”

Mamma skatījās uz tēti, un tētis skatījās uz mammu. Viņi zināja, ka Tors ir ļoti tuvu nāvei.

„Man ir kāda ideja,” tētis apdomīgi atbildēja. „Paskatīsimies, vai varam Bībelē atrast kaut ko, kas palīdzētu izlemt, vai vajadzētu lūgt par mūsu kaķēnu.”

Tā nu, izmantojot konkordanci, viņi sāka meklēšanu.

Pēc pusotras stundas katrs atgriezās savā krēslā, un tētis apkopoja to, ko viņi bija atraduši.

„Tātad, mēs neesam atraduši tekstu, kas saka „Lūdziet par saviem mīluļiem”, bet mēs atradām vienu, kas apliecina, ka Viņš redz zvirbuļa kritienu, un vairākus pantus, kas apsola – ja mēs lūgsim ticībā, Viņš dos mums to, ko lūgsim. Tad vēl ir daži panti, kas saka, ka Dievam patīk dot mums labas dāvanas, gluži tāpat kā mums patīk dot saviem bērniem labas lietas.”

„Lūgsim par Toru!” Bilis teica.

Visi zemojās un lūdza patiesas, neliekuļotas, dziļi izjustas lūgšanas par savu mazo kaķi.

Pēc lūgšanas tētis teica: „Lasīsim kopā kādu grāmatu. Tā mēs aizpildīsim laiku, lai prātā nenāktu tikai drūmas domas. Uzejiet augšā un atrodi ko interesantu!”

Viņi sāka lasīt – visi pārmaiņus, lappusi pa lappusei. Kad Perija pabeidza savu lappusi, viņa aizvēra grāmatu un jautāja: „Vai mēs varam atkal lūgt par Toru?”

Viņi lūdza atkal, katrs atsevišķi un visi kopā. Tad tētis nožāvājās un teica: „Es domāju, ka mums vajadzētu iet gulēt. Toram šobrīd vairs nevaram palīdzēt, un arī vetārstam šovakar zvanīt nevaram.”

Nakts pagāja, visi pamodās agri jo agri. Pēc brokastīm Bilis teica: „Piezvani vetārstam, mamm. Varbūt viņam ir kādi jaunumi.”

Bils uzgriezta telefona numuru un pasniedza klausuli mammai.

„Labdien, šeit Kirstena Pītersa. Mēs vēlamies uzzināt kaut ko par mūsu kaķi Toru.”

„Jā, Pītersa kundze. Man žēl jums teikt, bet jūsu kaķis joprojām nereaģē. Es domāju, ka jums vajadzētu sagatavot savus bērnus neizbēgamajam.”

Mamma atvadījās, tad pagriezās pret ģimeni un maigi sacīja: „Man žēl, bet viņam nav labāk. Domāju, ka mums tagad vajadzētu iet uz draudzi.”

„Lūdzu, neliec man iet! Es vēlos būt viena. Lūgsim. Lūdzu!” Perija lūdzās.

Vēl viena dedzīga lūgšana lika visiem sniegties pēc kabatlakatiņiem.

Tajā vakarā, pēc saulrieta dievkalpojuma bērni uzstāja, lai mamma atkal piezvana vetārstam, taču jaunumu joprojām nebija.

Viņi turpināja lasīšanu un lūgšanas līdz gulētiešanas laikam.

Agri no rīta mamma atkal piezvanīja vetārstam. Kad viņa nolika klausuli, viņas acis bija asaras, un viņa teica: „Viņam nav labāk. Šķiet, ka mums jāatmet cerības.”

Tiklīdz mamma beidza runāt, Perija bija uz ceļiem. Viņa skatījās uz ģimeni un noteikti paziņoja: „Bībele saka – ja lūgsim ticot, Dievs mums dos to, ko mēs lūdzam. Tā arī saka, ka Viņš vēlas mums dot labas dāvanas. Tā saka, ka Viņš radījis dzīvniekus priekš mums. Es ticu, tādēļ nāciet šurp.”

Visi lūdza atkal, un tad tētis uzdeva bērniem dažus darbus. Bilis izvēlējās putekļu izsūkšanu, bet Perija – trauku mazgāšanu.

Dažas minūtes pirms trijiem iezvanījās telefons. Mamma atbildēja, tikmēr pārējie aizturētu elpu klausījās.

„Hallo,” viņa teica gandrīz čukstus.

„Labdien, Pītersa kundze! Šeit dakteris Grims. Man jums ir labas ziņas. Pusdienlaikā pārbaudīju Toru, un viņa veselības stāvoklis ir tik ļoti uzlabojies, ka man grūti tam noticēt.

Nolēmu, ka mēģināšu sadziedēt dažus viņa kaulus, tāpēc veicu vēl kādus rentgena uzņēmumus, bet es nevarēju atrast nevienu lauztu kaulu. Es nevaru to izskaidrot. Vēl nekad neesmu tā kļūdījies, nosakot diagnozi. Viss, ko tagad varu atrast, ir lieli zilumi. Jūs varat nākt un ņemt viņu uz mājām.”

Piepeši mamma vairs nespēja novaldīt asaras. Viņa raudāja tik ļoti, ka tikko spēja parunāt: „O, dakteri Grimm, jūs nekļūdījāties! Kad ieradīsimies, es jums paskaidrošu.”

Kad mamma nolika klausuli, viņa ieslīga krēslā, aizsedza seju ar rokām un šņukstēja.

„Mamm, kas?! Stāsti mums, mamm!” Perija lūdzās.

Mamma pavērs viņos cauri asarām. Smejoties un raudot vienlaikus, viņa teica: „Toram ir labi! Mēs varam doties viņam pakal jau tagad. Viņam viss ir kārtībā. Es patiešām nespēju tam noticēt!”

„Dārgā, domāju, ka bērni pasniedza mums patiešām labu ticības stundu!” tētis iesmējās, apskaudams sievu un bērnus.

„Mēs visi pēdējās pāris dienās ko iemācījāties. Un vēl kas – vēl nekad mēs ģimenē neesam bijuši tik vienoti,” Bilis teica. „Domāju, ka mums ir vēl viena lūgšana, ko lūgt, vai ne?”

Viņi visi nometās ceļos un teica priecīgu, laimīgu pateicības lūgšanu.

Kad visi piecēlās, Bilis svarīgi un nopietni teica: „Briesmīgais nelaimes gadījums palīdzēja mums gūt dažas vērtīgas svētības. Labi, dosimies pakal Toram!”

Viņš paņēma savu skolnieka braukšanas apliecību: „Tēt, vai drīkstu braukt?”

Pārdomas par stāstu:

Vai Dievam ir svarīgas visas mūsu lūgšanas un vajadzības, arī tās, kas dažkārt šķiet pavisam mazas? Kur varam atrast atbildes uz saviem jautājumiem gadījumos, kad nezinām, kā pareizi rīkoties? Vai ieraudzīji šajā stāstā to, kas ģimeni apvienoja un palīdzēja piedzīvot īpašas svētības?

!!! Uzdevums!

Kopā ar vecākiem vai sabatskolā atrodi Bībelē vienu vai vairākus pantus par to, kā Dievs rūpējas par dzīvniekiem. Uzraksti to uz lapas, pieliec sava mīluļa foto un atceries, ka „neviens no tiem nav aizmirsts Dieva priekšā” (Lūkas 12:6).

Noa šķirsts -

Dieva glābšanas plāns

Krū: Mīlie bērni, mēs ar Krā gribam jums pastāstīt kaut ko ļoti interesantu, ko piedzīvojām pavisam nesen, lidojot pāri kādai milzoniģai lielai pļavai!

Krā: Jā, tā bija ļoti liela pļava un kā piebērtā pilna ar maziem būcenišiem!

Krū: Tie nebija nekādi būceniši, bet teltis!

Krā: Tētis teica, ka tur – pļavā notiekot DIEVA draugu nometne! Tur bija pilns ar bērniem! No augšas tie izskatījās pēc mazmazītiņām, priecīgām skudriņām.

Krū: Un pašā lielākajā būcenišī, nē – teltī, tieši tad, kad lidojām pāri, kopā bija sanākuši zvēri un sprieda ļoti nopietnas lietas par pasauli un cilvēkiem.

Krā: Mēs visu, visu dzirdējām! Tas bija diezgan pabailīgi, bet aizraujoši.

Krū: Sākumā dzīvnieki runājas ar kādu DIEVA vīru, vārdā Noa, un pēc tam viņi visi iegāja milzīgā šķirstā.

Krā: Tas izskatījās pēc varena kuģa! Tad DIEVS aizvēra šķirsta durvis un...

Krū: Labāk lai bērni paši izlasa visu, kas tur notika!

Krā: Labi. Viss sākās ar Lauvu...

Lauva: Rrrrr... Visi dzīvnieki, sanāciet! Klausieties, ko es jums teikšu! Cilvēki palikuši galīgi nenormāli. Tie melo, zog, krāpj, lamā savus vecākus un sit dzīvniekus, pat viens otru!

Zaķītis: M-m-m-man tik ļoti b-b-bail no viņiem, cik ilgi to var p-p-paciest?

Pingvīns: Cik briesmīgi! Es arī to vairs nevaru ciest, nē, nē! Bet ko darīt?

Lauva: Rrrrrr.... Ko darīt?! Mums jāiet prasīt Noam, viņš ir labsirdīgs, ticīgs un gudrs cilvēks. Esmu dzirdējis, kā Noa sarunājas ar Dievu un visu dara tā, kā Dievs viņam saka. Ejam prasīt Noam, ko mums darīt.

Tajā laikā DIEVS uzrunāja Nou.

Kungs: Noa, Noa, klausies!

Noa: Jā, Kungs Dievs, es klausos!

Kungs: Tu redzi, kas pasaulē notiek?! Visa Zeme ir pilna ar vardarbību, tādēļ Es iznīcināšu visus cilvēkus no Zemes virsas. Taisi sev šķirstu, jo, redzi, Es likšu nākt ūdens plūdiem zemes virsū, kas aplās visu! Zeme ir jānomazgā, jā, jānomazgā viss ļaunais, tāpēc pār zemi nāks ūdens plūdi. Bet priekš tevis te būs glābšanas plāns – šķirsta plāns!

Noa: Jā, Kungs Dievs, es darīšu visu, kā Tu teici! Paldies par šo lielisko

plānu! Skatos, ka tā ir liela laiva – kā piecstāvu māja!

Visi dzīvnieki: Labdien, Noa!

Noa: Sveiki, sveiki, mīlie! Jauki, ka apciemojat mani!

Lauva: Paklau, Noa! Mums ir liela problēma ar cilvēkiem. Nezinām, kā tikt ar viņiem galā. Viņi ir tik nežēlīgi pret mums. Vairs nav, kur patverties. Viņi jau daudzus no mums ir nonāvējuši savu ļauno izpriecu dēļ. Arī cits citu viņi slepkavo, pat mazus bērnus! Kur lai glābjamies?

Noa: Jā, es to zinu. Dievs tikko runāja ar mani par šo lietu. DIEVAM IR PLĀNS, kā to visu savest kārtībā. Ļaunajiem varas darbiem drīz būs gals. Pār visu pasauli nāks ūdens plūdi, kamēr viss ļaunums būs noskalots nost un nomazgāts.

Jērs: Vai, vai! Bēeeeet kā ar mums? Vai mūs arī aizskalos prom? Es neeeeeeemāku peldēeeet. Mēeeeeeet visi noslīksim. Bēeeeedīgi!

Noa: Nebaidies! Dievs iedeva man šo glābšanas plānu. Viņam katrai problēmai ir savs glābšanas plāns – tāds ir DIEVS! Šoreiz ir jābūvē šķirsts – milzīga laiva, liela kā kuģis, tieši tā, kā Dievs teica.

Zaķītis: C-c-c-cik liels!!! Dievs ir l-l-l-labs! Bet kas d-d-d-drīkstēs izglābties tajā šķirstā?

Noa: Dievs aicinās visus. Tikai tie, kuri atsauksies un iekāps šķirstā, tiks izglābti. Bet nu gan man jāsteidzas būvēt. Es darišu visu tieši tā, kā Dievs man sacīja.

Pingvīns: Cik briesmīgas ziņas! Ko nu lai darām?

Lauva: Tas jāziņo visiem dzīvniekiem, lai visiem būtu iespēja glābties. Pingvīn, raksti *Whatsappā*, *feisbukā* un *instagrammā*! Visiem, visiem!!! Izsūti SOS, liec ziloniem taurēt sirēnas, papagaiļiem un žagatām izplatīt ziņu pa visu mežu!

Jērs: Bē... Šķirsta būve sākas, vai dzirdat?

Žirafe: Man jau gan nebūs jākāpj tai šķirstā, jo man ir tik garš kakls, ka es stāvēšu pāri visiem plūdiem!

Pērtiķis: Un es uzrāpšos pa Tavu kaklu līdz pašai augšai, pieķersos tam kā kokam, o,o,o,o, un mēs abi izglābsimies bez šķirsta. Tik aste varbūt būs slapja, o, o, o!

Lapsa: Es domāju, ka nevienam nevar uzticēties! Nē, mums jārikojas pašiem! Steidzīgi skrieniet uz veikalu, sapērciet glābšanas riņķus un vestes! Un priekš manis – mīkstu piepūšamo matraci!

Ēzis: Man vajag tādu no biezākas gumijas, lai ar adatām to nepārduru. Skrienam!

Kamielis: Visu vajag labi apdomāt. Es gan kāpšu Noas būvētajā šķirstā! Mums šķirstā vajadzēs pārtiku – čipsus, šokolādi, limonādi un košļenes!

Jērs: Bē... Es gribu zināt, vai tajā šķirstā frizieris būs? Man ree-e-egulāri jāfrizēeeeeeejas, jābūt sakoptam!

Lapsa: Nu, protams, es arī kāpšu šķirstā! Man vajadzēs savu kajīti ar spoguļiem, mīkstu matraci, padomāšu, ko vēl man vajadzēs...

Pingvīns: Galvenais, lai tur, tajā Noa kuģī, būtu internets un dators!

Pērtiķis: Ja es tajā koka kastē kāptu, tad man vajadzētu savu svaru zāli ar trenāžieriem! Kā es citādi uzturēšu sevi labā formā?

Lauva: Nekā no tā visa nebūs, jo bez tā visa var ļoti labi iztikt. Galvenais, lai nenoslīkstam, lai mums būtu glābšana un dzīvība. Mums būs jāpaciešas, bet pēc tam būs dzīve bez visa šī ļaunuma!

Žirafe: Vai zināt, ko es domāju? Tādi plūdi nemaz nevar būt! Mēs pat

nezinām, kas ir lietūs, jo, cik vien pasaule pastāv, nekad vēl nav lijis!

Pērtiķis: Tev taisnība! Laika ziņas arī neparedz plūdus.

Lauva: Ja Dievs Kungs teica, ka plūdi būs, tā tad tie būs. Viņš ir pasaules RADĪTĀJS un pārzina visu, nevis zinātnieki un laika prognozētāji!

Ēzis: Es tikai domāju – kā tik liels “šķūnis” varēs peldēt? Tas taču var arī nogrimt!

Žirafe: Labāk klausiet mani, plūdu NEBŪS! Es teicu – NEBŪS! Es visu zinu, es stāvu visam pāri, redzu tālāk par visiem. Atjēdzieties!

Pērtiķis: Nebūs, nebūs! Kā tad, ka nebūs! Nestresojiet, labāk ēdiet banānus un esiet rāmi!

Noa: Šķirsts ir gatavs! Nāciet, kāpiet iekšā!

Jērs: Bē... Bet, ja nu šķirsts avarēeeeeeeee?

Noa: Tas nenotiks, Dievs gādās par to. Arī jūs abi, Žirafīt un Pērtiķīt, nāciet glābties!

Žirafe un Pērtiķis: Nē, nē, mēs paši kaut kā...

Noa: Pats nevar izglābties, tikai Dievs glābj.

Pērtiķis: Hm, kaut kā jocīgi paliek – visi sagājuši šķirstā, tikai mēs te divi vien...

Žirafe: Jā, omulīgi nav...

Pērtiķis: Ja nu viņiem taisnība, ja nu ūdens būs dziļāks par tavu kaklu? Ko tad?

Žirafe: Nē, nē! Kakls man ir visgarākais. Priekš kam man to šķirstu vajag? Es vienmēr daru, ko gribu, neskatoties ne uz ko, lepmi stāvu pāri visam.

Pērtiķis: Bet varbūt tev tas kakls tomēr šajā gadījumā būs par īsu? Ko tad?

Žirafe: Ko tad, ko tad? Tad gan būtu mulķīgi palikt ārpusē! Tad... būtu jākāpj šķirstā!

Pērtiķis: Bet mani varbūt neieļauktu. Nevienam tā īsti es neesmu vajadzīgs, neviens mani nemīl. Droši vien es arī Dievam neesmu vajadzīgs.

Žirafe: Laikam arī mani Dievs negribētu glābt. Es esmu diezgan lepna, iedomīga un garkaklaina, es pretojos ikvienam, arī Dievam. Man ir pašai sava galva – liela galva pašā kakla galā! Tādus Dievam nevajag.

Noa: Nav taisnība! Dievs tieši priekš tevis, Pērtiķīt, ir paredzējis šķirstā vietīti, Viņš Tevi mīl no visas

sirds. Un tevi, Žirafīt, Dievs mīl ar visu tavu garo kaklu, jo Viņš Pats tev tik skaistu ir radījis un paredzējis tev šķirstā īpašu vietu. Skaties, kājas būs pirmajā stāvā, rumpis – otrajā, bet te lūka, lai galva būtu bēniņos. Viss ir sagatavots.

Kungs: Pērtiķīt, Es tev saku: NĀC, glābies! Žirafīt, arī tev Es saku: NĀC!

Žirafe: Kaut es tā varētu ticēt, kā tu, Noa! 120 gadus Tu būvēji šo šķirstu nesatricināmā ticībā un mierā. Lai gan visi apkārt zobojās un smējās, un uzskatīja Tevi par mulķi, tu vienalga ticēji un būvēji, es arī vēlos tā ticēt!

Pērtiķis: Noa, es jutos tik labi tavā tuvumā! Vai tā ir tā dievišķīgā mīlestība, kas izstaro no tevis? Citur nekur es neko tādu neesmu izjutis! Vai Dievs ir tikpat mīļš?

Noa: Dievs ir neaptverami mīlāks un mīlošāks! Viņš ikvienu no mums ir personīgi aicinājis tieši tāpēc, ka mūs mīl. Atsauksimies! Pasteigsimies, tūlīt viss sāksies!

Žirafe: Piedod man, Dievs, manu iedomību, es nāku pie Tevis drošībā.

Pērtiķis: Dievs, piedod arī man manu maldīšanos! Tu, Dievs, esi sagatavojis glābšanu. Tik neprātīgi būtu no tās atteikties! Paldies Tev!

Noa: Cik labi, ka visi esam šeit kopā! Vai dzirdējāt, tikko tika aizvērtas šķirsta durvis! Tās aizvēra Pats DIEVS!

Pērtiķis: O, es dzirdu, kā lietūs sāk čabēt pa šķirsta jumtu!

Viņi: Lietus, līst!!! Plūdi sākas!

Noa: Tagad mums jābūt pacietīgiem! Paies ilgs laiciņš, līdz mēs visi izkāpsim no šķirsta atjaunotā zemē, pār kuru kā DIEVA mīlestības un gādības simbols atmirdzēs apsoliājuma varavīksne!

“Es nodibinu Savu derību ar jums [...] Turpmāk vairs grēku plūdi nemaitās zemi. [...] Savu varavīksni Es lieku padebešos, tā lai ir par derības zīmi starp Mani un pasauli. Ja Es ar mākoņiem pārklāšu zemi un padebešos parādīsies varavīksne, tad Es pieminēšu Savu derību, kādu Es Savā un jūsu starpā un ar visām dzīvām būtnēm un visu radību esmu noslēdzis [...]” (1. Moz. 9:11-16)

(Uzveduma scenārija autore
Maija Žube)

GARĪGĀ SPĒKA

SEMINĀRS

26.-28.

SEPTEMBRĪ

Rīgā, Baznīcas ielā 12a

PĀVELS GOIJA

evanģēlists

26. 18³⁰ SASTOPOTIES
09. AR DIEVU

27. 18³⁰ VIENOTS AR
09. DIEVA MĒRĶI

28. 11¹⁵ CĪŅA PIEDER
09. TĀM KUNGAM

15⁰⁰ LŪDZOT PAR
SAVĀM ĢIMENĒM

18⁰⁰ UZVARA PĒDĒJĀ
KRĪZĒ

ORGANIZĒ:
Septītās dienas
adventistu draudze

VAIRĀK INFO:
mob. 29869979

www.adventisti.lv